

FINTA ISTVÁN

KISREGÉNYE

BETÖRÉSMENTES

A kép címe: Szakadék, fotósa ismeretlen.

BETÖRÉSMENTES

KISREGÉNY

ÍRTA:
FINTA ISTVÁN

1960-1970-es években Balatonkenese-Üdülőtelepen

Eredeti gépírásából a szöveget számítógépre átírta,
és kiadásra szerkesztette: leánya, Finta Katalin

2017. szeptember 24-től szeptember 30-ig

A székely körvasút legmagasabban fekvő állomása Marosfő. Gyergyói medencéből fenyvesekkel borított hegyek oldalán kapaszkodik fel oda a vasút, hogy innen aztán aláereszkedjék délre a Csíki medencébe. Az állomás a nevét onnan kapta, hogy közelében ered a Maros folyó, és nem messze ott van az Olt forrása is, csak hogy az egyik délfelé indul el, hogy sok száz kilométernyi út után újra találkozzanak; a Maros messze nyugaton, előbb a Tiszával egyesülve, az Olt a Vöröstoronyi-szoroson áttörve éri el a Dunát, haladnak a Fekete-tenger felé, hogy gyarapítsák annak a vizét.

Ritka az olyan utas, aki ezen az állomáson legalább néhány percre nem száll ki a kocsikból. Köröskörül minden irányban fenyvesekkel borított hegyek, üde, balzsamos levegő, csodálatos kilátás, a sötét fenyvesek közül kilátszó kanyargó hófehér műút, felejthetetlen képet nyújt. Itt az utas akaratlanul is a közismert nótára gondol, mert az út valóban márványkővel van kirakva; a követ ugyanis a közeli szárkői márványbányából kapják az út kavicsozására.

Alig áll meg a vonat, az utasokat azonnal körülfogják az ott várakozó gyerekek; hangosan kínálgatják az eladó portékájukat; ami az idény szerint változik: számóca, áfonya, málna, szeder alkotja az eladó árut.

Mindezt az érési időpont határozza meg. Az utas már a csomagolás kedvéért is megvásárolja az ízletes csemegéket, melyeket a saját maguk által gyártott, fatarisznya néven ismert, a gyerekek „kászuly” néven kínált néven csomagolásban ajánlanak fel megvételre. Ez valóságban a fiatalabb fenyők lehántolt kérge, amely középen visszahajlítva, ugyanazon anyagból szabott abroncs által összeszorítva, félkör alakú fogóval felszerelve szolgálja a célt. Egy vékonyra faragott fapálcika a biztosíték arra, hogy szét ne essen. Itt az elkészítéséhez mindenki ért, és különösen a gyerekek, mert nagy gyakorlatuk van.

Hosszú téglalaformában, éles bicskájukkal felkarcolják a kérget, a nedves kéreg könnyen lehámozható; két vékony csík abroncsnak és fogónak, már el is készült az új, amit a közeli vásásban percek alatt teleszednek, hogy a következő vonatot is méltóan fogadják.

Az erdőörök kitartóan üldözik ezt a műveletet, mert a lehántolt fiatal fenyő, - különösen, ha egész körben történt a lenyúzás, biztosan kiszárad. Az üldözés csak ritkán vezet sikerre, a tettenérés még ritkább, mert nemcsak az erdőőr figyelmes, hanem a gyerekek még fokozottabban; a gyors láb, a közeli sűrű fák alatt biztos menedéket jelent.

A Maros forrásánál csak jelentéktelen patak, ide-oda kanyargó, kristálytisza viza csak nehezen tud medret vájni magának; szikláról-sziklára esve, vagy azokon átemelkedve, siet le az északra fekvő Gyergyói medence felé, hogy ott a zöldellő, tarka-virágos rétek, zabbal, árpával, takarmányfélékkel bevetett, vagy művelt krumpli-földek között haladjon tovább.

Másféle növény itt nem nagyon termelhető, mert itt hosszú a tél, rövid a nyár.

A fennsík északi részén óriási hegyek zárják le a tért: jobbra a Keresztény-havasok, balra a Görgényi hegyek; hosszú évmillióknak kellett eltelni addig, míg egy keskeny csapást tudott törni magának a kettő között. Hosszú, kitartó munkával, de mindig a víz győz. A folyó Maroshévíznél nyugat felé fordul, és olyan szűk völgyben, ahol az út, és a vasút csak nagy nehezen fér el mellette, halad hosszú kilométereken át egészen Dédáig; a távolságra jellemző, hogy közben két vasúti állomásra is szükség volt. Szébb helyet még elképzelni is nehéz, mint ez a völgy szoros.

Két oldalt meredek hegyek sűrűn benőve, évszázados fenyvessel, melyek közül itt-ott sziklatornyok kukkantanak ki. Jobbról balra betorkoló völgyek, melyek mindegyikéből patakok sietnek gyarapítani a folyó vizét. Az egész a pisztrángok paradicsoma.

Nyári időben az országúton katrincás lányok, asszonyok, fiatal nemzedék, tipegő öregek egész sora igyekszik a vasútállomások felé. Mindegyik kezében kosár, vagy vödör, telítve a havasok által ingyen termelt csemegékkel. Ezek megtermeléséhez nem szükséges emberi munka.

Az összegyűjtés igaz fáradságos, de a szegényebb népnek jövedelmet hoz.

Az állomásokon a fővárosból idehelyezett átvevő, olcsó pénzen összevásárolja, nagy hordókba naponta vagonszámra indítja a konzervgyárak felé, hogy a városok népe legalább ebben a formában élvezze a havasok ízét, illatát.

A szegénységnek ezt a szűkös kereset-módját is megnehezítik egyes vállalkozók, akik egész nagy erdőrészeket megvásárolnak - kihasználásra - az idény tartamára. Ott csak azok munkacsoportjai foglalkozhatnak a gyűjtéssel, ezeket általában teljesítmény szerint bérezik, azaz a beszolgáltatott literek száma szerint. Silány kereset, de a hegyi falvak szegény népének még így is jelentős segítség.

Esős időjárás idején főszezon a gombáé, ami itt hatalmas mennyiségben található. Különösen a tinórát, és a csirkegombát szedik, utóbbit errefelé rókagombának neveznek. Ezt szárított gombaként adják el a városokban. A hosszú völgy állomásairól nyáron, naponta vagonszánra indulnak a megrakott kocsik.

Ezenen gondolkozott Darabos Albert vidéki rendőrkapitány, aki hivatalos kiszálláson volt Marosfőn. Csodálta a gyönyörű tájat. Azon sajnálkozott, hogy ezt a békés tájat napokon belül mennyire fel fogja kavarni a háború zaja. Vonatra ült, hogy visszatérjen Vásártérre, de elhatározta, hogy Palotailván megszakítja az utat azért, hogy a növény-rét arra figyelmeztesse, hogy azonnal csomagoljanak, és menjenek a fővárosba, ahol a sógorának már biztosított állást. Ne késsenek egy percet sem, mert már néhány nap múlva ideér az ellenség, és ez a csodás táj pokollá változik.

Ő, beosztásánál fogva, jól tudja, hogy az ellenség közeledését nem tudják megakadályozni a Kárátok határszélét képező hegyei sem. A sógor állása bizonytalan, mert az, hogy a fatelepre szükség lesz, akárki birtokolja is, biztos, de az is, hogy azok az ő embereiket helyezik állásba. Jobb megelőzni a bajokat. Ahogy leszállt az állomáson, sietett a lakására, ami nem volt messze az állomáshoz vezető út mellett.

Ő sem maradhat itt, legfeljebb a következő szerelvényt várja meg, mert a hivatása következtében neki most éjjel-nappal talpon kell lennie. Neki nem voltak hasonló gondjai, mert aggregény, különben is, csak utolsóként hagyhatja el a helyet.

+++II+++

Palotailva vasútállomás az egyik betorkoló völgy bejárata előtt van. Ez a völgy valamivel tágasabb, mint a többi, azért telepítettek ide egy nagy fűrésztelepet, ahol a környező rengeteg kitermelt fenyőtörzseket épület- és bútoraryaggá fűrészelik fel.

A térség közepét maga a gyárépület foglalja el óriás csarnokai-val, ahol hosszú sorban állnak a fűrészsorok, vagy mint itt nevezik: gatterek. Ezek kereteiben állandóan le-fel mozognak az előírt szélességbe beállított fűrész-szalagok, síneken törpe kiskocsik tolják fogaik elé a hosszú fenyőtörzseket. Oldalt fülsiketítően zúgnak a körfűrész-ek, helyi elnevezéssel, a cirkulák, melyeken a deszkává alakított boronák darabjait szélezzik. Az oldalt lévő nagycsarnokban hatalmas beépített gőzgépek sora áll, melyekben derékig állandóan meztelen fűtők lapátolják a fűtőanyagot; az itt termelt mellékterméket, a fűrészport. Ezért ontja szüntelenül a hosszú magasba emelkedő gyárkémény a koromfekete füstöt.

A gőzkazánok között egy olyan hatalmas lendkerék-féle látható, melynek azt a részét sem éri fel a mellette álló munkás kinyújtott keze. A lendkerék másik fele a pincében található, ahol áttételek viszik szerte a különböző gépekhez a keréktől kölcsönzött mozgást.

A gyár előtt dombbá magasítva, egymásra halmozott, lekopasz-tott fenyőtörzsek várják, hogy rájuk kerüljön a sor. Másik oldalon a már kész bútor, és épületanyag nagy oszlopokba, kész tákába rakva. Két sora közé benyúlik a nagy, vasúti sín, hogy ott kocsikra rakva a rendeltetési helyükre útnak indítsák. A háttérben nagy halom a körfűrészek által termelt, szélezésekből, ami itt hasznavehetetlennek minősül, mert jó ideig. Mi anyuval csak akkor kelünk fel, mikor a gyár reggelire kürtöl.

- Nálunk másként lesz, te ágyamhoz hozod a reggelit.
- Hogyisne! Te nekem nem parancsolsz.
- Dehogynem! Meg kell szoknod, hogy a háznál a férfi az úr!
- Akkor nem leszek a feleséged!
- Már nem lehet megmásítani. Tegnap megesküdöttél nekem feltett ujjal, hogy az lesz, és az esküt nem lehet megszegni!
- Igaz, hogy megesküdtem, de akkor azt nem tudtam, hogy te nekem parancsolni akarsz.
- A jó asszony parancs nélkül is engedelmeskedik. Ha nem, akkor te nem is szeretsz.
- Dehogynem, már sokszor mondtam, hogy szeretlek. Ma is megpusziltalak, mikor jöttél.
- Nem sokat számít egy puszi. Esküdj meg, hogy mindig engem fogsz szeretni. Mondd azt, hogy örökké!
- Miért kellene azt mondani?

- Tegnap este kilestem, hogy Juci és Jani a konyhában legalább egy óráig ölelkeztek, csókolóztak, közben talán százszor is azt mondták, hogy örökké... Most már biztos, hogy ez a szó hozzátartozik a szerelemhez, az eskü csak ezzel együtt érvényes...

- És az mit jelent, hogy örökké?

- Nem fontos, de most újra esküdj, hogy örökké fogsz szeretni, és hogy ezt sokszor mondd.

- Mondhatom. És akárhányszor megesküdnék, hogy szeretlek, de ha máskor sem hozol semmit, akkor nincs többé örökké!

- Jól van, mindig hozok valamit... Ha holnap lejösz, kapsz tőlem két szelet tortát.

- Jó lenne, de nem mehetek, mert holnap utazunk...

- Hova mentek?

- Pestre, mert utána ott fogunk lakni.

- Miért mennétek Pestre?

- Este itt volt Berci bácsi, s azt mondta, hogy már a héten ideér a háború, és itt lövöldözni fognak, ezért innen menekülni kell. Már reggel indulunk, mindent felraktak már vasúti-kocsikba.

- Egy rendes asszony nem hagyja el a férjét, te maradj itt.

- Nem lehet, mert már az sincs, ahol aludjak; mindent becsomagoltak.

- Akkor alszol nálunk, alszol velem, ketten is elférünk az ágyon.

- Mit gondolsz... Anyukám mondta a múltkor, hogy egy tisztességes nő nem teszi be a lábát egy legénylakásba... Azt ugyan nem egészen értettem, hogy az a tisztesség mit jelent, de azt te is jól tudod, hogy én nő vagyok.

- Igaz, nőnek nő vagy, s ígérted is, hogy a feleségem leszel, s azok együtt szoktak aludni.

- Azonban csak akkor, ha nagyra nővünk... Inkább ti is jöjjetek velünk!

- Nem lehet. Apukám azt mondta, hogy a nagy hegyeken nem tud átjönni az ellenség. Aztán a munkások is beszéltek, hogy itt a völgyben el lehet pusztítani az ellenséget, csak be kell csalogatni ide a völgybe, a hegyekről nagy köveket gurítani le; az mindenkit agyonver... Én is inkább segíték oda köveket gyűjteni.

- Hallod? Anyukám hív, mennem kell.

- Lia! Ne feledd el, hogy azt ígérted, hogy örökké!

- Ne félj, nem felejtettem el, Dini, csak azt tudnám, hogy az örökké az mit jelent.

- Ott más pajtásaid lesznek, azért mindig mondogasd, hogy örökké!

- Jó, azoknak is mondom, hogy örökké...

Összecsókolóztak és hazatértek. Nem gondoltak arra, hogy az örökké valóban sok évet jelent, mert tizenöt év telt el addig, még újra találkozhattak.

+++III+++

Másnap, mikor a tehervonat elhagyta a vasútállomást, már hallatszott az ágyúdörgés. Lia szülei okosan tették, hogy azonnal hallgattak Berci bácsi okos tanácsára; két vasúti kocsiba mindent el tudtak helyezni, így nem sok értékük maradt ott. A Dini szülei két nap múlva már csak kis kézicsomaggal tudtak felfurakodni az utolsó vonatra; mindenük ottmaradt a lakásban.

Dini a kis csomagján kívül csak a szép gyerekkora emlékeit vihette magával, a csodás táj képét, a kis szösze, hűséges játszótársa emlékét; a másik pajtás, a kis mackó az ottmaradt. Igaz, hogy ezt feledni azután sem tudta soha. Szüleinek a szülei, az ő nagyszülei messze Zalában laktak. Nagy nehezen elvergődtek oda, aztán ott is maradtak. Apja az öreg nagyapó válláról levette a gondot, ő művelte a családi birtokot, amely nem volt nagy, de biztosította az aránylag gondtalan megélhetésüket.

Később, mikor a községben megalakult a termelőszövetkezet, annak lett a vezetője. Dini a falusi iskola elvégzése után elvégezte a gimnáziumi tanulmányait is, majd a műegyetemet is, mert célul tűzte maga elé, hogy gépészmérnök lesz.

Lia családja Budapesten telepedett le, ahol Berci bácsi jóvoltából egy nagy faüzemnél pénztárosi állás várta. Habár szűkösen is, azonban megéltek. Az is könnyebbé tette az életüket, hogy Lia otthonról járt iskolába, aztán Berci bácsi, az agglegény is támogatta, aki közben itt teljesített szolgálatot, mint főkapitány. Ő különösen a kis Liát szerette és ruhákkal, sőt, még ékszerekkel is felszerelte húgocskáját, úgy, hogy tanulótársai mindig irigykedtek rá nem csupán a ruhái miatt, hanem azért is, mert naponta láthatták őt karonfogva sétálni gavallérjával.

Igaz, hogy az elég öreg volt, de csinos egyenruhát viselt. A kislányok szemében az egyenruha még mindig csábítóerőként hatottak. Az ötéves kislányból nagylány, egyetemista lett. Itt kissé meglepődött, mert a gimnáziumban, az utolsó években fiú tanulótársai szemében az érte epedő vágy volt felismerhető, s boldogok voltak, ha valamelyiket kitüntette azzal, hogy rámosolygott.

Egy táncmulatsággal egybekötve iskolai koncert rendezése idején egyhangúlag bálkirálynővé választották.

Az egyetem befejezése után, megszűnt a hódolók csodálata is; csak néha-néha csatlakozott hozzá egy-egy felsős fiú. Pedig egyszerű ennek a magyarázata: a gimnáziumi osztályok végén megszűnik a diákszerelmek ideje; az onnan kikerült ifjú, felnőttnek érzi magát, már inkább az értettebb nők felé tekintget, nem pedig a növekvő csitrik felé.

Az évfolyamtársakat viszont már ők tekintettek - hozzájuk nézve - gyerekeknek. A végzős fiúk pedig leginkább nem is a velük azonos évű lányoknak, inkább a fiatal asszonyok kegyeit keresik.

Ili ezalatt az idő alatt rendkívül csinos nővé fejlődött, így is akadt a felsősök közül egy állandó kísérője. Mokány, kis stuccolt bajuszú, igen víg kedélyű fiú. Kovács Vince volt a neve hívták, de inkább mindenki csak Vincellérnek hívta. Gyakran találkoztak, hosszú sétákat tettek, nevetgéltek, tréfálkoztak, de semmi jel nem mutatott arra, hogy egymásba szerelmesek lennének. Csak nagyon jól érezték magukat egymás társaságában. A fiú az a típus volt, akit mindenki kedvel és szeret, de aki különösebben nem dobogtatja meg mégsem a lányok szívét. Szeretnek társaságban lenni, tréfálkozni, de aztán nem okoznak szívfájdalmat, ha más lány társaságában látják.

Lia és barátja a tudományegyetem hallgatója volt, csak ritkán találkoztak a műegyetemen tanuló diákokkal. Azért nagyrészt mégis ismerték egymást. Lia és Vince egyszer éppen a Városligeten haladt át, mikor valaki hátulról jól hátba vágva Vincét, így kiáltott:

- Szervusz, Vincellér! Hol szedted össze ezt a csinos, ennivaló csirkét?

- Csirke a maga keresztanyja! Léhűtő, fülesbagoly...

- Hüh, aki áldója van. Ezt legalább a Maros völgyében hallottam, de az valóban csirke volt, öt éves... Fordulj szívem! Nézzelek meg!

- Menj innen, mert...

- Dehogy megyek. Szavad elárult, rád ismertem. Szervusz, aranyos, drága kicsi Liám!

- Jó, jó, lehet, hogy aranyos vagyok, de nem neked, nem vagyok a Liád sem. Megnyugtatlak, hogy én is rád ismertem, a fölényes fellépésedről.

- Mi az? Ti ismeritek egymást? - szólt közbe Vince.

- De mennyire! Igaz, hogy tizenöt éve nem láttuk egymást, de érzelmeink azóta sem változtak...

- Micsoda érzelmekről beszélsz?

- Nem emlékszel kicsikém arra, hogy miket ígértél, miket fogadtál, esküvel tetézve azt az ős fenyvesek alatt. Még tanúm is volt, a kis mackó...

- Vince! Ne vess te is velem... Olyan fogadkozásokra hivatkozik, amit egy kis ötéves lányka tett. De azt, Dinikém, te is elfelejtetted, azóta tizenöt év tel el, és a híres férfi, mert mindig férfi voltára hivatkozott, még csak a füle botját sem mozdította, hogy rátaláljon az úgynevezett hűséges társra. Ilyen a férfi?

- No, no! Mit tudod te, hogy én mennyire keresgéltelek, akár meg is esküszöm rá. Azt mondtad, hogy ha majd nagyra nővünk...

- Lehet, hogy mondtam valamit. Ki emlékezhetne már arra?

- Azóta megnőttünk, nézd a bajuszom is kinőtt, te pedig szebb vagy, mint azt reméltem. Ragaszkodom az esküdhöz...

- Ahhoz kellene akarat is! És még valami más is...

- Micsoda? Szerelem? Hisz arra is esküdöztél, hogy szeretsz, mégpedig azt hangoztatva, hogy örökké!

- Valóban, de azt is kérdeztem, hogy az örökké mit jelent, azt mondtad meg.

- Mit jelent? Azt jelenti, hogy örökké!

- Látod. Én már tudom. Egy nőnél az örökké jelenthet öt napot, esetleg öt hetet, megesik, hogy öt hónapot, talán-talán még öt évet is, de tizenötöt semmi esetre sem.

- Csak hogy feltaláltalak. Majd megmutatom, hogy újra esküszöl, s akkor hosszabbra szabad az örökre idejét.

- Mit tudod te, hogy én azóta hánynak mondtam azt, hogy örökké, és el kell ismerni, ha van szemed, hogy azok is ragaszkodhatnak a szeretet jogokhoz. Arra is emlékszem, hogy azt mondtam akkor, hogy minden pajtásomnak mondom, hogy örökké... Mit tudod te, hogy azóta én azt hánynak ismételtam? Itt van Vince, a legújabb pajtásom...

- Bizonyára arra is emlékszel, hogy akkor egyik gyerek sem mert téged bántani, mind elvertettem a közeledből... Az most is bekövetkezhet. Először tehát, Vincellér, téged tüntetlek el...

- No, no, pajtás! Nem gondolod, hogy én is ott leszek... Igaz, nem mondtam még Liának, hogy szerelmes volnék belé, de semmi sem lehetetlen. Azért is harcolunk ketten a győzelemért, és a döntést bízzuk Liára, legyen ő az ítélő bíró!

- Igazad van, Vince, elfogadom az ítélő bíró szerepét, melyik győz, lehet, hogy elnyeri a pálmát, de az nem biztos, csak akkor, ha esetleg én is szerelmes leszek. Egyelőre ez a veszedelem nem fenyeget. Jelen pillanatban Dini van hátrányban, mert Vince útjait ismerem, de Dini ma is megbízhatatlan, mint régen; gyakran láttam már, de mindig más és más szépség oldalán andalogni. Már pedig, akinek majd valóban kimondom, hogy örökké, annak nem engedem meg, hogy mások, hogy az ő szavait használjam, a „csirkék” csinos kis bokáját, combocskáját csodálja, pedig az elég látható, és rendkívül sok elfogadható példányban és minőségben.

- Nos, Vince, mi megkaptuk; ha a versengéshez hozzákezdünk, ezután behunytt szemmel kell rájuk az utcákat, mert akár száz-méterenként is, felbukkanhat egy tiltott gyümölcs... De tudd meg, hogy én még ilyen feltételeket is elfogadok. Nem érzem azt, hogy szerelmes lennék, de mindig szerettem legyőzni az ellenkezőt; valaki régen is mindig én győztem, s így lesz most is. Megeshet, hogy belészeretek; még az sem volna nagy baj. Határozottan ennivaló kis úgynevezett cuki-falat, még akár most is elfogadnék tőle egy édes kis pusztit előlegül...

- Hohó, uracskám! Azért nagyon meg kellene küzdeni. Ma nem osztogatjuk olyan könnyen, mint gyermekkorban. Az akkor, csak olyan nyalakodás-forma volt. Nem tudom, de gondolom, hogy mostanában már érzést jelenthet!

- Tehát jelentkezünk a küzdelemre minden nap?

- Igen, de nem egyszerre, hanem beosztással, páros napokon Vince, páratlanokon Dini.

- Hogyisne! Azt hiszed, hogy eltűröm, hogy minden második nap együtt nyalakodjatok?

- Nyalakodásról pedig szó sem lehet egyik részről sem!

- És te azt hiszed, hogy én azt szárazon kibírom?

- Nem csak hiszem, hanem tudom is; talán egyszer, valamikor, ha valamelyik győzni fog. Egyszerre nem jöhettek, nem akarom, hogy összevezzetek.

- Jól ismerlek, akkor is makacs, akaratos voltál, de mindig meg tudtam győzni a makacsságodat, most is én fogok győzni.

- Van egy kis különbség az ötéves és a húszéves között. Csak egyet ígérek most, ha valamelyiketekbe szerelmes leszek, őszintén bevallom majd nektek, de azt is, ha kívülállóval történik meg ez a baleset. Egyelőre nincs veszély.

Letelt az év. A két fiú valóban rendületlenül kitartott Lia mellett. Állandóan kíségették, tréfáltak, de az év végére is csak valahol ott tartottak, ahol a kezdetén; egymás nélkül is nehezen tudtak volna meglenni, de olyan szerelem, ami ilyen fiatalok között mutatkozni szokott, nem jelentkezett. Szerették egymást, de inkább csak jó pajtásoknak lehetett őket tekinteni. Vagy, ha valamelyik komolyabb dologra is gondolt, nem árulta el a másik kettőnek. Az év eltelt, kezdődött a nyári szünidő, de csak Liának, akinek még évek voltak hátra, de a két fiú elvégezte tanulmányait. Csak akkor jöttek mindhárman tudatára annak, hogy egymás címét nem kérdezték meg, amikor már távol voltak; eddig természetes volt előttük, hogy találkoznak.

A sors ezúttal is megkérdésük nélkül határozott. Vince egy dunántúli nagy Állami Gazdaságba került a pénzügyi osztály vezetőjének, Dini pedig olyan helyre, amilyenre soha sem számított. Egy alkalommal éppen meglátogatni ment a bácsikáját, aki bosszúsan érkezett haza a hivatalból. Az újságok ugyanis azt terjesztették, hogy a rendőrség nem tud nyomára jutni sok bűnesetnek. Most éppen egy ilyen ügy okozott bosszúságot a nyomozóknak. Ezt a főkapitány őszintén elmondta az unokaöccsének, aki végighallgatta az esetet, aztán nevetve megjegyezte:

- Ügyefogyott nyomozóid lehetnek, ha a tettest kívül keresik, mert világos, hogy a főbűnös a falaitok közt, vagyis belül van.

- Hogy? Hogy gondolod, nem értem.

- Reggel bemegyek a hivatalodba. Ott adj nekem egy jelvényt, amelyet a beosztottak a kabáthajtó alatt viselik, és egy órán belül letartóztatom a bűnöst.

Csakugyan megtörtént; bement, feltárta az igazságot, valóban az egyik vezető-nyomozó volt a főbűnös. Ez egy néhány hasonló ügyben ismétlődött, ilyenkor a bácsikája mindig tőle kért tanácsot, és ő mindig helyes nyomra vezetett.

- Fiam! Te nem leszel mérnök. Te egyenesen nyomozónak születél. Egyelőre kinevezlek, csak hadnagyi rangban, holnaptól fogva nyomozó vagy... Már fontos feladatod is van. A debreceni kapitányság tőlünk kért segítséget, tehát reggel oda indulsz. Egész sereg felderítetlen ügyük van. Én már látom, hogy te mindegyikre világosságot derítesz.

Valóban, megfejtette ott is a megfejthetetlennek vélt bűncselekményeket. Egy évet töltött Debrecenben, aztán egy-egy évet Szegeden és a pécsi kapitányságon, de akkor már főhadnagyi rangban, most már századosi kinevezése volt esedékes. Ebben az évben már a fővárosban volt; itt is bőven akadt dolga, ritka nap volt, hogy pár órára is szabadnak vallhatta magát. De nem is vágyott arra; mestersége szenvedéllyé vált. Liára sokszor gondolt, de az egyetemi órák idején mindig szolgálatban volt.

Később hiába keringett a régen megszokott helyeken, sohasem találkozott. Nem tudta, hol lakik, ezért felkeresni se tudta, pedig nem is került volna fáradságba, mert a lakásától a harmadik házban laktak Liáék. Itt a fővárosban nem úgy van, mint vidéken, ahol mindenki mindenkit ismer, itt a közvetlen szomszédokkal is megesisik, hogy még csak nem is látják egymást, mert más időpontban kezdik és végzik munkájukat.

Lia és Dini is hasonló helyzetben volt. Dini szolgálat egy teljes órával korábban kezdődött, min, amikor Lia elindult az egyetemre, tehát sohasem esett meg az sem, hogy véletlenül összetalálkozzanak, pedig Dini már nem is tagadta volna, hogy nagyon szeretett volna vele találkozni.

Arra még nem gondolt, hogy ez szerelem-e. Annyit mégis észrevett, hogy még mindig megfigyeli a formás lábakat, de nem hatnak rá úgy, mint régen. Jóképű fiatalember volt, a nők sem vetették meg, sőt, inkább keresték a társaságát, de az a különös, hogy ő minden esetben arra gondolt, ha egy szép arcot, vagy csinos alakot látott, hogy ezeknél Lia egy picikével mindig szebb, vagy csinosabb. Különösebb hatással egyik nő sem volt rá.

+++IV+++

Lia elvégezte az egyetemi tanulmányait. Először egy fővárosi nagyvállalatnál volt alkalmazásban, mint titkárnő, később ugyanott, mint a vállalat főpénztárosa. A fővárost sohasem szerette meg. A gyermekkori emlékei inkább a vidékhez kapcsolódtak. Legszívesebben a boldog gyermekkorának színhelyére ment volna, de attól már országhatár választotta el.

Sokkal inkább hallgatta volna napestig a fenyvesek susogását, a havasi patakok csörgedezését, mint a nagyváros állandó zaját, mely még éjszaka sem szünetel, legfeljebb csak csendesebb. Aztán a fenyvesek közt az ózondús levegő, a sok vadvirág, az erdei gyümölcsök illata, mind feledhetetlen emléket jelentett; más volt az, mint itt a gyárak, üzemek füstjét, a nagyváros jellegzetes állandó bűzét szívni napestig azért, hogy megkeresse az élete fenntartásához szükséges összeget. Ezt vidéken is könnyen elérhetné. Itt a munkája robot; ugyanaz egy szép vidéken élvezet is lehet. Elhatározta, hogy valahol vidéken keres magának megfelelő helyet.

Mikor munkából hazaért, nem kíváncszott sehová, inkább végigfeküdt a pamlagon és gondolkozott. Leginkább a Marosvölgybe álmodta vissza magát; annak a képe mindig tisztán lebegett szemei előtt. Aztán a kis mackó is felejthetetlen volt; milyen könnyen megsértődött, ha a játék nem kedve szerint történt. A játszópajtás is ott volt a gondolataiban.

Az igaz, hogy állandóan kötekedtek, veszekedtek, mert a barátja egy fiú, aki öregebb is volt nála, mindig fölényeskedett vele; azonban hamar kibékültek, még na, egymással néha még hajba kaptak is, Más gyerekekkel inkább jobb volt az egyetértés, de jaj volt annak a gyereknek, aki őt bántani akarta, a barátja bátran kiállt a védelmében. Most mosolygott azon az összekoccanásokon. Olyasmi volt az, mint ahogy a házastársak szoktak veszekedni csak azért, hogy kibékülhessenek, mert az élet legnagyobb boldogságát mindig a kibékülés adja a fiataloknak.

Az a régi egy év, melyet hárman együtt töltöttek, nagyon az emlékében élt; akkor volt talán a legboldogabb. Olyan nagy élvezet volt a két fiú versengését látni, még akkor is, ha mindhárman csak tréfának minősítették. Most már tudta, hogy az mégis nyomot hagyott benne.

Azt lassan meg tudta magyarázni magának, hogy egyikről sem tudja, hogy hol lehetnek most, eszébe sem jutott, hogy további szándékaik felől érdeklődjön; meg sem kérdezték egymástól, hogy mit akarnak csinálni nyáron. Ez bizony hanyagságnak bizonyult, mert a címüket sem ismert, de egyébként, ha tudná is, ő, mint nő, nem írhatna nekik...

Inkább a fiú kötelessége volna, hogy kutasson utána. Ugyanis ő sohasem engedte, hogy hazáig kísérjék, hogy otthon fölkeressék, ezért érthető, hogy azok sem tudhatták az ő címét. Mégis hibáztatta őket, mert szerint egy férfi előtt nem lehet olyan akadály, amelyet - ha akarja - ne lehetne kiküszöbölni.

Vincére már nem is haragszik azért, mert közben róla megtudta, hogy hol van, sőt, azt is, hogy menyasszonya van, mégpedig teljesen ellentéte neki, egy rendkívül csinos fekete lány, kissé cigány-típus. Vince jó fiú volt, meg is érdemli, hogy boldogok legyenek.

Más a helyzet Dinivel, mert az bűnös. Először tizenöt évig hallgatott, nem adott jelt magáról, most megint eltűnt; pedig a vége felé már úgy érezte, hogy ha hangosan nem is, de úgy fülbe súgva már tudná mondani, hogy már örökké!

+++V+++

Darabos főkapitány szolgálata végén úgy szólva, naponként találkozott Liával. Mint agglegény, egyedül éldegélt, örült, ha legalább néhány órát együtt tölthetett hugocskájával. Legyezgette hiúságát, hogy ő, mint öreglegény, ilyen szép fiatal fruskával sétálhat. Szép fizetésén felül, vagyoniilag is jól állt; a fölösleget hugocskájára költötte. Ez nagy könnyebbséget jelentett az elmúlt években szüleinek.

Most, mikor már ő is kereső, dolgozó nő, megszűnt a gond. A nagybácsi ajándékai pedig még talán fokozódott. Mindig elleste a hugoska titkos vágyait.

Csak egy kívánságát nem akarta teljesíteni; ugyanis Lia mindig vidékre vágott; neki nem okozott volna nehézséget ott is állást biztosítani neki, de akkor az ő napi partnere nagyon hiányzott volna. A legutolsó találkozásuk alatt Lia egy olyan esetet említett elfelejtette, amely az ő érdeklődését is felkeltette.

Egy nagy összegű sikkasztás miatt tízévi fogságra ítélték a pénztárost; hugocskja fogadkozott, hogy ő jól ismeri azt, ezért még kezességet is mer vállalni érte, nem hogy milliókat, de egy fillért sem sikkaszthatott. Csak a nyomozás nem lehetett tökéletes. Átkért a vidéki kapitányságtól az ügyre vonatkozó iratokat és tanulmányozta. Szerinte a nyomozást hibátlanul végezték, és az ítélet is megfelelt az ügy súlyos voltának. Lia azonban fogadkozott, hogy mégis kell abban valami hibának lenni. A főkapitány elhatározta, hogy, - habár az ügy nem tartozik az ő hatáskörébe - megpróbálkozik abban világosságot teremteni.

Ezt megkönnyítette neki az, hogy az Állami Gazdaság a minisztériumtól kérte, hogy küldjenek oda két megfelelő embert a könyvelői, és pénztárnoki állásra, mert az eddigiek mindig csak hónapokig maradtak, mindig indoklás nélkül felmondtak. Ez a gyakori ismétlődés előtte is gyanúsnak tűnt. Szólt Liának, hogy este, vacsorára jöjjön el hozzá. Lehet, hogy a vidékre való vágya teljesülhet.

A főkapitánysághon minden reggel hasonló a kép. A szolgálatba lépők sietve érkeznek, és foglalják el a helyeiket, az éjjeli szolgálatosak pedig még jobban sietve adják át a szolgálatot váltótársaiknak. Fazekas Dénes rendőr százados a szokott pontossággal; nyolc előtt egy-két perccel érkezett, úgy, hogy amikor a munkája kezdődik, a külön-szobájában, a helyén lehessen. A váltótársa közölte vele, hogy kilenckor jelentkeznie kell a főkapitányságnál. Leült, cigarettára gyújtott, és gondolkozott, mert pillanatnyilag nem volt fontosabb feladata. Arra gondolt, hogy legjobb volna, ha a fizetési szabadságát most venné ki, mert júniusban a legkellemesebb az időjárás. Korábban nagyon változó, később meg nagyon meleg, ilyenkor kirándulásokra legkellemesebb.

Nagyon kedvelte a természetet, a virágzó réteket, a szántóföldeken a hullámozó gabonabúzákat, az erdő zöldjét, az ózondús tiszta levegőt, és a barangolást előtte még nem látott ismeretlen tájakon. Elhatározta, hogy ebben az évben a Bakonyt és környékét keresi fel. - Pontosan kilenckor jelentkezett a főnöknél.

- Hívtalak, Dini, - Ő pedig fogadta.

- Közölte a váltótársam, de hívás nélkül is megjelentem volna. Fontos kérésem volna, Berci bácsi...

- Mi olyan fontos egy harmincéves fiatalembernél? Csak nem akarsz násznagyodul felkérni; mert ebben a korban már igazán esedékes volna.

- A jónak nem vagyok elrontója. Bevallom, hogy néha már én is ilyesmire gondolok. Ha valóban bekövetkezik ez, biztos, hogy téged kérlek fel násznagyomnak. Egyelőre ehhez a legszükségesebb kellék hiányzik.

- Mi hiányod lehet? Kényelmes, tágas lakásod van itt a legszebb helyen; jövedelmed elég bőséges arra, hogy kettesben is elszórakozhass...

- Ez pontosan így van, csak a kettőből itt is egyik még hiányzik.

- Micsoda? A Nő? - Nos, azokból több van, mint amennyi kellene. A minőség is jó, meg kell adni, hogy átkozottul csinosak; még bennem is megmozdul valami, ha őket látom...

- Igazad van, bácsikám. Az áru bőséges, sőt, a csomagolás is kitűnő, a szemnek tetszetős, de azt nem tudhatom, hogy mit rejt a burok! Szóval az igazság az, hogy ideig még egye sem lettem szerelmes. Mondhatom, szívesen kerülgetem őket, sőt, eljátszogatni is szeretek velük, de még nem tudtam egynél sem, hogy a kimondott szó és a rejtett gondolat egyezik-e? Ezt röviden úgy tudnám kifejezni, hogy előbb jól meg kellene ismerni, akit magamnak választhatok. Nem vagyok híve a pillanatok alatt fellángoló érzelmeknek.

- Lehet, hogy igazad van. Mielőtt közlöm, hogy miért hívattalak, add elő a kérésedet.

- Röviden előadhatom; szeretném most, júniusban kivenni a fizetéses szabadságomat. Az a célom, hogy amíg ilyen szép, kedvez az idő, bejárom a Bakony hegyeit, völgyeit.

- Sajnos, ezt csak félig teljesíthetem, egyelőre szabadságot nem engedélyezhetek, de azt, hogy a tájat megismerd, tanulmányozhatod, azt lehetővé tudom tenni.

- Nem értem egészen...

- Megmagyarázom. Te vagy a jelen pillanatban a legtehetségesebb nyomozónk. Egy igen nehéz ügyről van szó, melyet csak rád bízhatom. Ez olyan ügy, amit már le is zártak, sőt, nem csak a nyomozás, de a bírósági tárgyalás is, a sikkasztó tíz évet kapott. A vidéki kapitányság által összegyűjtött bizonyítékok megdönthetetlennek látszanak.

- Csak nem a Bakonyháti Állami Gazdaság pénztárosának az ügye? Figyeltem ezt az ügyet...

- Igen, erről van szó. A bizonyítékok majdnem százszázalékosak, szerintem mégis csak majdnem... Egy icipici hiányosságot látok. Kicsi az eshetőség, hogy nem az elítélt a sikkasztó.

- Én is úgy látom, de szerintem is kell ilyen kicsinek lenni, mert én jól ismerem az elítéltet. Évekkel ezelőtt egy kislánynál ellenfelek voltunk, de azt ki kell jelentenem, hogy hibátlan embernek ismertem, az a másét sohasem vehette el. Szerintem ez az ügy nem sikkasztás, hanem művészetileg beállított közönséges lopás...

- Valahogy ilyenformán gondolom én is. Én a nyomozás idején jártam ott, jól ismerem a helyszínt; vidéki kapitányság adatai ellen semmit sem hozhatok fel; az mind hibátlan, és mégis van valami, ami nehezen magyarázható.

- Én is hasonlóan gondoltam, úgy láttam, hogy egy láncszem hiányzik. Még egy kezdő bűnöző sem követhet el ilyen hibát. Bevallom, hogy valóban érdekel engem ez az ügy. Már csak azért is, hogy a volt ellenfelemnek bebizonyítsam, hogy még akkor sem haragudtam rá, mert a sikerhez egyenlő esélyeink voltak...

- Gondoltam, sőt, tudtam, hogy vállalni fogod.

- Hogy gondolod ezt megoldani, Bácsikám?

- Az első megfigyelésemre méltó dolognak tartom azt, hogyan lehetett olyan nagy összeg a vállalat pénztárában, amikor naponta szokás a fölösleget befizetni a posta-takarékpénztári csekkszámlára? Igaz, hogy ott ilyen nagy összeg sem jelents, de mégis vagy felületességről, vagy hanyagságról lehet szó. Hozzájárul ehhez, hogy ott ez nem az első eset...

- Ezt nem tudtam...

- A másik az, - bár az állás kitűnő - azóta is mindig változnak a beosztottak. Felmerül a kérdés, hogy ennek mi az oka?

Gondolataim szerint ez harmadszor is bekövetkezik. Az volna a feladatod, azt megakadályozni, s ha lehet, felderíteni a valóságot az előzőeknél is. Vagyis, ha az elítéltek ártatlanul vannak elzárva, elégtételt kaphassanak. Nem a mi ügyünk, de mint rendőrt, mégis érdekel!

- Azonban ha nyomozóként, rendőrként megyek oda, sikerre nem számíthatok.

- Ezt már elintéztem. Az állami gazdaság a minisztériumtól kért új beosztottakra ajánlatot. A minisztérium téged fog javasolni főkönyvelőként, természetesen úgy, mint békés polgári személyt.

- Ez jó gondolat.

- A főpénztáros is megkapta már a kinevezését. Egy kissé féltetek, mert a társad nő, mégpedig a kiválóbb fajtából úgy, hogy te könnyen megfeledkezhetsz mellette a rád bízott feladatokról. Minden adottsága megvan ahhoz, hogy egy férfi közelében elveszíthesse a fejét; fiatal, szép és csinos, kedves, és még sorolhatnám a többi jó tulajdonságát is; tehát óvlak, hogy az ügy befejezéséig, nehogyan beleszeress. Ő csak annyit tud rólad, hogy megbízható fickó vagy, és hogy bármit észlel, azt közölnie kell veled.

- Bácsikám, gyanús nekem ez az ügy. Olyanforma, mintha házasságkötőként akarnál fellépni. Annyira feldicsérted nekem, vagyis valóban a násznagyom szeretnél lenni. Ebben az esetben az nem valószínű meg, mert neki már régebben megígértem, hogy násznagy leszek.

- Én, mikor kell, az állásomat elfoglalom.

- Holnap, én a kislányt kísérem oda, téged a minisztérium osztályvezetője fog kísérni. Este, vacsoránál majd részletesen megbeszéljük; nyolcra tégedet is várlak. Abban biztos vagyok, hogy ti ketten sikert értek el.

- Még csak egyet kérdezek tőled, Bácsikám. Hol tölti büntetését az elítélt? És én, négy szemközt beszélhetek-e vele?

- Tudtam, hogy neked ez lesz az első, így előre beszereztem erre az engedélyt. Mint védőügyvédje látogatod meg, abból a célból, hogy a perében újrafelvételt kérhess.

+++VI+++

Dini már délután megjelent a börtön igazgatóságán, ahol már várták őt.

- A főkapitány úr már jelezte, hogy az ügyvéd úr jönni fog. Szabad megkérdezni, hogy mi célja van a látogatásának?

- Természetesen. A védencem ügyében a pernek újrafelvételét szeretném kérni. Részemről ártatlannak tartom. De ha bűnös is, súlyosnak tartom az ítéletét. Szeretnék tőle néhány adatot megtudni. Milyen az elítélt magatartása?

- Szokatlan. Nem beszél, legfeljebb néha egy-egy szóval felel, ha valaki szól hozzá. Búskomor, csak ül napestig mozdulatlanul, mintha valamin töprengne. Nem hiszem, hogy szóra bírná késztetni.

- Megkísérlem, azonban tanúk nélkül szeretném...

- Ez nem szokás, de jelen esetben engedélyezem. Az őt majd elkíséri a cellájához.

Jól sejtette, az elítélten valóban a volt vetélytársát ismerte fel. A tárgyalás idején is feltűnt neki a név, de hasonló családnév ezerszám lehet, így nem volt benne biztos. A múltban félig-meddig barátok, némileg ellenfelek, vetélytársak voltak, ha csak úgy tréfásan is, de kitartóan harcoltak a szép hajadon kegyeiért. Már akkor is látta, hogy a fiú hibátlan, becsületes volt. Lia akkor egyiküket sem tüntette ki különlegesebben, úgy látszott, hogy ő sem tartja teljesen komolynak a versengést. Az élet aztán egymástól távol lökte őket; versengésük akkor döntetlennel végződött.

- Mit keresel itt? - mordult Vince a belépőre.

- Megértlek. Először is, nem voltam biztos abban, hogy téged látlak itt. Ha tudtam volna, már régen jelentettem volna. Aztán azt is tudom, hogy jogod van a bizalmatlanságra, ugyanis ha nem is egészen komolyan, de ellenfeled voltunk akkor... Szerintem, ez az ok már teljesen megszűnt. Liát ugyanazon a napon láttam utoljára, amikor te. Hogy szerelmes voltam-e, vagy te szerelmes voltál-e belé, azt még most sem tudom. Annyi biztos, hogy az a lány megérdekelte volna azt, hogy komolyan szeressük.

De ez már megszűnt. Fogalmam sincs arról, hogy hol van. Annyira ismertelek arról, hogy biztos legyenek abban, hogy te bűnt nem követhetél el. Ha tudom azt, hogy téged vádolnak, már régen kerestem volna a kapcsolatot. Hogy most itt vagyok, annak az oka az, hogy nem láttam megalapozottnak a vádat egy embertársam ellen, kötelességemnek éreztem, hogy segítsék, ha tudok. Most már tudom, hogy te vagy, ezért nem, mint régen, vetélkedő ellenfél, hanem mint régi jó barát vagyok itt. Abban igazad van, hogy Lia már nem lehet ok, mert nekem már régen menyasszonyom van, akitől közvetlenül elváltasztottak.

A menyasszonyom még most is ott van, mint gép- és gyorsíró. Talán otthagytá volna az állását, de szándékosan kitarthat ott; figyel...

- Szóval láthatod, hogy mint jó barát jöttem, aki segíteni szeretne. Még kezét sem fogtunk.

Nyújtsd a kezed, jelezd, hogy bízol bennem.

- Várj! Még nem lehet... Nekem azt mondták, hogy védőügyvédem jön, helyette megjelent a rendőr, a híres nyomozó. Erre még magyarázatot kell adnod.

- Igazad van, jogos a kérdésed. Mikor a tárgyalásod volt, csak az ügy érdekelt, nem a személy, mert azt te is tudod, hogy az országban Kovács család-nevű rendkívül sok van, így rád, semmi esetre sem gondolhattam. Én bármennyire is tökéletesnek látszottak a bizonyítékok, mégis hiányosnak láttam, s megértheted, hogy ez engem, mint nyomozót, érdekelt. Akkor nem tudtam bekapcsolódni, mert egy más, súlyos esettel voltam elfoglalva. Jórészt fektethettem volna az ügyet, de a bácsikám hasonlóan gondolkozott, ő hívta fel újra a figyelmemet újra. Elhatároztam, hogy belefogok, és felderítem, megkeresem azt a hiányzó láncszemet, mely szerintem hiányzik az akkori nyomozásból.

- Most már elfogadom a kezed, de vállalkozásodat hiábavalónak látom. Én, aki ismerem ott a helyet, már belebolondultam a fejtörésbe, a gondolkozásba, hogy valami kiutat láthassak, mert rendőrségi megállapításai tökéletesen megfelelnek a valóságnak. Még halvány sejtelmem most sincs, ami az esetre értelmes magyarázatot adhatna.

- Valami repedésnek mégis kell lenni a tökéletesnek látszó adatokon; azért vagyok én nyomozó, hogy ezt a kis hibát megtaláljam.

Azért feltétlenül légy hozzám bizalommal. Kérdéseimre őszintén, az igazságnak megfelelően válaszolj.

- Ezt megtehetem.

- Pár szót kérek a pénztárteremről.

- Az tökéletes. Méternél vastagabb kőfal. Az ablakokon karvastagságú acélrudakból készült vasrács. Az ajtó vastag, s azon felül sínekkel pántolt tölgyfa. Két különböző zárral felszerelve, s azon kívül, én még egy biztonsági zárat is felszereltem. A páncélszekrény a legmodernebb. A gyártó cég előttem helyezte el, a kulcsokat én vettem át, ahhoz más nem juthatott. Egyedül még én sem nyithattam, mert a másik kulcs a főkönyvelőnél volt.

- Ezeket így hallottam én is. De máskor is volt hiányod?

- Ez az, amire nem találok magyarázatot. Volt hiány, mégpedig hetenként legalább egyszer...

Ez azonban általában csak kisebb összeg volt. Hol a házipénztár-ból hiányzott, hol a lekötégtelt százas csomagolásból egy-két darab. Ezer forintot sohasem haladta meg. Ha más vitte el, az nyugodtan vihetett volna sokkal többet is. A végén már arra kellett gondolnom, hogy én felejtettem el a számolást. Mondom, ezek mindig kisebb összegek voltak, sajátomból pótoltam, de lassan mégis sokra ment, elfogyott nemcsak az én, hanem a menyasszonyom megtakarított pénze is.

- A lakásodon találtak hatvanezer forintit, és a kötegek záró szalagjait...

- Ezt lehet magyarázni; belopta oda az, aki rám akarta terelni a gyanút...

- Örülök, hogy őszinte voltál, régen barátok, némileg ellenfelek voltunk, de ezután csak jó barátok leszünk. Ígérem, hogy én fényt derítetek az ügyre. Bízzál bennem, és hagyd fel az eddigi magatartásoddal; tudom, az igazgatótól, hogy búskomor, életunt a magatartásod, sőt, még enni sem szoktál rendszeresen. A menyasszonyod nem egy roncsra, hanem egy ép emberre vár...

+++VII+++

Dini este a főnöke lakására sietett, hogy eleget tegyen a vacsora-hívásának; nem tudta biztosan, hogy mikor szokott vacsorázni, így korábban érkezett. A házvezetőnő fogadta. Közölte, hogy a gazdája pontosan nyolcra szokott vacsorára hazaérkezni. Addig még jó fél-órája van. Ha akarja, még egyet sétálhat, de a szobában is megvárhatja; a másik meghívott vendég is ott várakozik, de újságok is vannak az asztalon, olvasással is eltöltheti az időt.

- Inkább megvárom, úgy sincs más dolgom.

Jól ismerte a járást, hogy a kényelmesen berendezett úriszoba felé igyekezett. Nagy volt a meglepetése, mikor ott egy képeslap olvasásában elmerülve, egy fiatal hölgyet talált, aki észre se vette a belépőt, csak a hangjára riadt fel.

- Csókolom a kezét. Megbocsásson, de nem tudtam, hogy a mai másik meghívott vendég egy csinos hölgy.

- Te vagy az, Dini?

- Nahát, ilyen csodát! Lia! Ezer esztendeje, hogy nem láttalak.

- No, no... az kissé sok lesz. Ne öregíts! Nem egészen ezer, hanem öt.

- Ez nekem jó jel, mert számon tartottad az időt.

- Már hogyan tartottam volna számon, akkor két, mindenre kész lovagom volt; aztán érthetetlenül, egyszerre eltűnt mindkettő. Nem tehettem mást: hűtlen elhagyás címen lefolytattam az eljárást... Egyszerűen faképnél hagyatok, hoppon maradtam. Pedig akkor már azon voltam, hogy választok a kettő közül.

- Látod, most sokkal egyszerűbb lett a helyzet; Vincének van menyasszonya, már csak én lehetek a boldog kiválasztott.

- Dehogyan csak téged választhatlak. Nézz rám! Mit gondolsz? Másnak nem akad meg rajtam a szeme?

- Biztos, hogy az öt év alatt sokan felfigyeltek, és keringtek körülöttem; de azért nincs nagy hiba, mert nem látok jegygyűrűt az ujjadon. Ezért, ha akarod, ha nem, be kell soroznod az imádóid közé. Ezt szívesen vállalom, mert legalább száz-százalékkal szebb vagy, mint akkor.

- Látom, hogy ugyanúgy tudsz hízelegni, mint akkor. Mégis, megeshet, hogy a sors ugyanúgy szétdobál újabb öt évre, mint akkor. Ma ugyan véletlenül találkoztunk, de már holnap reggel megyek vidékre; azonban egy olyan híres nyomozónak, mint te, itt a fővárosban kell maradnia.

- Vidékre? Hová?

- Dolgozó nő vagyok, így meg kell keresnem a kenyerem. Nézd! Itt a kinevezésem Bakonyhátra, az Állami Gazdasághoz, mint az ottani harmincezer-holdas gazdaság, bánya, mezőgazdasági gépgyár és a többi melléküzem főpénztárosa.

- Hiszen ez egyenesen mesés! Olvasd ezt! Én is Bakonyhátra utazom reggel, mint a felsorolt üzemek főkönyvelője.

- Nos, ezt jól kifundálta a bácsikám...

- Ez aztán a szerencse. Engedd meg, hogy egyelőre megcsókoljam a kezedet!

- Hogy-hogy egyelőre?

- Mert előre tudom, hogy ha ilyen közel kerülök hozzád, megperzselődöm. Kicsi makrancos lányka emléke eddig ellen tudtam állni a tündérek csábításának. Az érthető; volt egy amuletem, az mindig megóvott, hogy valamelyikbe bele ne habarodjak.

Most más a helyzet, mert ő személyesen vezeti ellenem az ostromot; nem tehetek mást, megadom magam.

- Hogy értsem ezt? Minden feltétel nélkül? Kegyelemre?

- Ezt most még hagyjuk! Majd ott az árnyas parkban andalogva, esténként részletesen megtárgyalhatjuk. Időnk lesz bőven. Abban biztos vagyok, hogy nagy veszélyben forog a szép legényéletem...

- Jó, hogy jössz, bácsikám! Nem tudom, hogy Dini szerelmet akar-e vallani, vagy csak gúnyolódik?

- Az pedig érthető, hogy ha valaki Liára néz, könnyen elveszítheti a fejét... Beismerem, hogy kissé megzavarodtam.

- Mondtam már neked délelőtt, hogy nem vállalom, mert Liának már megígértem...

- Mit ígértél, Bácsikám?

- Ne légy kíváncsi! Mert amire az vonatkozik, arra csak jóval később kerülhet sor. Egyelőre a rátok bízott feladatot kell megoldanotok. Már félig-meddig ismertettem is veletek. Éhes vagyok, már terítve van, menjünk át az ebédlőbe, vacsorázzunk. Utána megvitatjuk a teendőket.

Vacsora közben megindult a beszélgetés.

- Azt, hogy ti ismeritek egymást, nem tudtam. Húgocskámmal naponta találkoztam; ő sohasem említett téged. Veled ugyancsak naponta találkozom a hivatalban, de te sem említetted előttem Liát; valóban csak nagyon távoli rokonok vagytok, akiket sokszor nem is ismer az ember.

Aztán, mikor beléptem, minden világos lett előttem: te rögtön vádoltad, nem Dénest, hanem Dinit; neki pedig nem a komoly Emilia, hanem csak Lia zavarta meg gondolatait: Ráadásul „Per Te,” nekem ez kissé gyanús...

- Ne hidd azt Bácsikám! Ötéves koromban néha együtt játszadoztunk; ez nem veszélyes. Aztán elsőéves egyetemista korában egy kicsit tréfáltunk, jó barátok voltunk. Aztán minden félbe maradt.

- Nekem elhiheted, hogy te még akkor is kész veszedelem voltál az ilyen fickókra nézve; jó néhánynak biztosan elcsavartad a fejét.

- Igazad van, direkt jó volt ez az ötévi távollét, hogy kissé helyreigazodjak.

Ahogy én látom, most sokkal nagyobb veszélyben forogsz, mert hetekig, lehet, hogy hónapokig egymás közelében lesztek.

Csak az a szerencséd, hogy ott, mint teljesen közömbös embernek kell egymás közelében élnetek. Holmi barátságnak, pláne egyetértésnek nyoma sem látszódhat mások előtt. Fontos a teljes közömbösség. Csak így érhetek el ott sikert.

- Látod, Lia? Mi azt reméltük, hogy esetenként együtt andalgunk a szép ősparkban...

- Ne beszélj többes számban. Nem reméltük, hanem csak Te remélted. Megnyugtatlak, akad ott több is, akivel én esténként andaloghatok.

- Ne veszélyezd senkinek az életét. Jó, ha előre figyelmezteted őket a veszélyre, aminek magukat kiteszik. De túrni, szenvedni fogok, ha nem sajnálok rád vezetni néha a szemed melengető sugarát.

- Látod, Bácsikám? Régen is ilyen volt. Hasonlókat mondott, de soha nem tudtam, hogy azt el lehet-e hinni, vagyis hogy azt mondja-e, amit gondol. Megígérem, hogy ott is majd nézek rád, de mindig csak úgy, ahogy azt megérdemled; megnyugtatlak, hogy a nézésem nem csak melengetni tud.

- Azt elhiszem, régen is tudtál te még karmolni is. Most is ráncolod a homlokod, ne tedd, mert öregít. Így mint most, lesimult, mindig ilyen mosolygón, szelíden, akkor megígérem, hogy az ügy befejezése után újra visszatérünk a tegezésre.

- Enyelgésre a végén is lesz elég időtök; most térjünk a tárgyra! Lia! Te keltetted fel bennem a gyanút, hogy Vincét ártatlanul ítélték el. Azt is közölted, hogy elfogultságról nem lehet szó, mert nem vagy szerelmes belé, annál is inkább, mert már vőlegény. Azonban jól ismered, és jól állsz érte, hogy ő soha senkinek még egy fillérét sem lopná el. Így volt?

- Igen, megismétlem; ma is jótállok érte. Bizonyíték az, hogy csak azért vállaltam ezt a veszélyes feladatot.

- Én tanulmányoztam már ez ügyet; valóban igazad lehet. Megígértem, hogy olyan segítőtársat adok melléd, aki minden bajtól megóv, és hogy benne teljesen megbízhatsz. Ez a segítőtársad, Dini.

- Benne megbízom, de csak, mint nyomozóban.

- Az a „de” maradjon a végére, azt majd rendezí az idő.

- Nem maradhat a végére. Tudnod kell, hogy öt évvel ezelőtt Dini, és Vince egyszerre udvarolt nekem, olyan diákszerелеm volt alakulóban.

Nyugodtan mondhatom, hogy egyikbe se voltam szerelmes; hogy ők sem, azt mutatja, hogy Vincének már van menyasszonya, ez a fickó pedig kibírta, hogy öt évig még csak nem is kutatott, nem keresett, hogy rám találjon; ez legalább is közömbösség, de nem szerelem. Azt elismerem, hogy mindketten szerettek engem, még jobban az, hogy versenyeztek a kegyeimért... Vincének akkor is százszázalékos becsületnek, ezt pedig itt egy kissé léhűtőnek ismertem el. Nem mondom, ő itt, alakra többet mutatott, de sohasem tudhattam, hogy igazat mond-e? Dininek volt még egy más hibája is; azt kiolvastam a szemeiből, hogy én tetszem neki, de láttam, hogy nem csak én, de minden szép, és csinos nő tetszik neki. Meg vagyok győződve arról, hogy ez még ma is így van. Már amikor kisgyerekkorunkban mackóval játszottunk, akkor is így volt. Ezt azért kellett elmondanom, hogy lássad, nem olyan veszélyes az ügy, ha sokáig egymás közelében leszünk. Pajtásnak, jó barátnak igen alkalmas, de szerelmesnek megbízhatatlan.

- Ez megnyugtató, mert most valóban az ügy a fontosabb. Hogy igazat mondtál, azt bizonyítja, hogy Dini semmit sem mondott a beszámolódra, tehát megfelel a valóságnak. Neki részben a hivatásához is tartozik, hogy mást mondjon, mint amit gondol. Ez csak, mint nyomozóra vonatkozik, én úgy gondolom, hogy mint férfi, egészen másképp gondolkodik.

- Most már jöhet az előzetes terv!

- Először is, ti nem, ismeritek egymást, téged én kis érlek el, Dinit a minisztériumi osztályvezető; ott mutatunk be egymásnak benneteket.

- Helyes.

- Dini mindig udvarias, de hideg, sőt, bizalmatlan lesz hozzád. A megszólítás módja: Emilia kartársnő.

- Ez egy kissé nehéz, vetette oda Dini.

- Bizalmas közléseidet, ha szükségesnek látod, mindig írásban közöld vele, ő is hasonlóan, de úgy, hogy senki se vegye észre. Akkor legalkalmasabb, mikor lezárjátok a páncélszekrényt. Udvarlás, együttlét szigorúan tilos!

- Ez megoldható. Meglátod, hogy mindketten jó színészek vagyunk.

- Ez még nem biztosíték, mert a színészek között is megesik néha, hogy nemcsak kívülállókba szerelmesek.

- És az baj lenne, Bácsikám? Elhiheted, hogy nem csak a színpadon, de az életben, otthon is lehet színészkedni, s ez elég gyakran meg is esik. Ha úgy esik, mást mutat az ember, mint a valóság.

- Nos, Bátyám, most láthatod, hogy délelőtt miért mondtam azt, amit említettem; ezért nehéz arra a bizonyos dologra gondolni...

- Tehát reggelre legyetek készen, korán indulunk.

- Helyes. De most haza kísérem a színészkedő társamat, nehogy út közben másnak mondhassa azt a bizonyos régen sokat emlegetett szót, és azért is, hogy tudjam, hol lakik. Nehogy megessen az, hogy öt évig hiába kutatok utána...

- Látod? Ezt nem tudtam, hogy kutattál; ezért talán megbocsátom a bűneidet.

+++VIII+++

A Bakonyháti uradalom valaha a Dombrády grófok birtoka volt; harmincezer hold egy tagban. Kétharmad része szántó, egyharmad erdő. A hegyek alján tíz holdas őspark közepén állt az ősi kastély, melyet a törökök kiűzésekor építtetett az egyik ősapa. Méternél is vastagabb falai jól bírták az idő viszontagságait. A felszabadulás előtt, Rudolf gróf örökölte a hitbizományt, de csak ritkán fordult meg az ősi házban; alkalmazottai szabadon gazdálkodtak, vagy talán garázdálkodtak, mert a jövedelemből nem sokat juttattak a tulajdonosnak.

Ezt nagyon nem is érdekelte, mert egy dúsgazdag morva grófnőt vett feleségül, a hozomány lehetővé tette, hogy kedvteléseinek éljen: lóverseny, kártya, játékkaszinó volt a mindenkori programja. Ez változó szerencsével folyt, de gyakrabban volt vesztesége, így pénzszükében néha mg az idősebb feleséget is fel kellett keresnie. A fiuk: Konrád, hasonló életmódot folytatott, ezért amikor a második világháború véget ért, már talán az adósságok meghaladták a birtok értékét. A csódtól az mentette meg őket, hogy mindkét állam államosította az ingatlanokat. Hogy mi lett velük, azt senki sem tudja.

A felszabadulás után a birtok Állami Gazdasággá alakult. A gazdálkodáshoz nem értő vezetők alatt az első években ráfizetéses volt, de egyszerre felvirágzott; a vezetést ugyanis Kelemen Péterre bízta a minisztérium.

Ez a férfi akkor tűnt fel, és kitűnő szervezőnek bizonyult. Ugyanis ezt megelőzően évekig szolgált a francia idegenlégióban, aztán a spanyol polgárháború idején a nemzetközi dandár egyik különítmény parancsnoka lett, csodálatos hadi-cselekményeike végzett, aztán hazaköltözött. Alig pár év alatt csodálatos fejlődésnek indult a gazdaság. A hatalmas sertéshizlaldán kívül, még nagyobb baromfi-farmot szervezett, nagy hűtőház, konzerv-üzem, barnaszén-bánya és egy mezőgazdasági gépgyár, - mint melléküzem - kezdte meg a működését sokmillióس jövedelmet biztosítva.

Az ősi kastéllyal ebben az időben senki sem törődött; ez műemléknek volt nyilvánítva, de csak omladozott, mert a gondozásával senki sem törődött, fenntartásra, javításra, nem jutott fedezet. Az Állami Gazdaság vezetősége felajánlotta, hogy ha átengedik irodák céljára, gondozásba veszi. Csakhamar helyre lett állítva, sőt, egy hasonló nagyságú résszel, ugyanolyan stílusban meg is toldották. Ez lett a gazdaság központja.

Az új szárnyban helyezték el az irodákat, az emeleten az igazgató természetbeni lakása; a régi szárny emeletén a pénztár, és a könyvelés, a régi vendégszobákban a nőtlen mérnökök kaptak lakást. A fölszinten a terjedelmes konyha, ebédlőterem, és raktárhelyiségek voltak. Az ételt innen hordták szét a távolabbi munkahelyekre. Az épület helyiségeit központilag fűtötték, a kazánok a pincében voltak felállítva.

+++IX+++

A megbeszélt időben elindultak, elsőként Liáék kocsija ért oda. Elcsodálkozott a látottakon. A nagy parkon át haladva vezetett az út a kastély felé; mindenfelé óriásira nőtt, évszázados fák, virágzó bokrok, rózsaligetek, virágágyak. Egyenesen örült, hogy ilyen szép helyre került. Kérte, hogy csak lassan haladjanak, így a minisztériumi autó is beérte őket, egyszerre stoppoltak le az épület előtt, ahol az igazgató már várta őket.

- Üdvözlöm az elvtársnőt, és az elvtársakat. Fáradjanak erre!

Egyenesen a pénztárba vezette őket.

- Örülök, hogy a minisztérium teljesítette a kérésünket, pénztárost, és főkönyvelőt küldött részünkre.

Ezért nekünk a megbízhatóságukban nem kételkedhetünk, mert itt bizony, naponta milliókat kell kezelni.

- A elődeik nem feleltek meg erre a célra? - kérdezte a minisztériumi osztályvezető.

- Nem nagyon; két ízben nagyon sajnálatos eset fordult elő, nem mindenki tud ellenállni a pénz kísértő hatásának. Igaz, hogy gazdaságunknál még egy-egy ilyen érvágás is elviselhető, és a közöség vagyonára kell vigyázni; ezért fordultunk a minisztériumhoz, hogy alkalmas, megbízható ember jelöljön ki számunkra.

- Amint látjuk, ez a hely biztonságos. Ide betörő be nem hatolhat. Ezek a vastag falak; felbontásról szó se lehet. Ezek vastag acélrudakból készült vasrácsok az ablakon, ez a pántolt vastag tölgyfaajtó tökéletes biztonságot jelent.

Ráadásul a befolyt pénzt naponta befizetjük a csekkszámhámlánkra, itt a pénztárban csak kisebb összeg marad, ez alól csak a fizetési napokon van kivétel. Az ősi záraakon kívül még biztonsági zár is van az ajtón.

- Itt van a két megbízható emberünk, ezért felelősséget vállalunk.

- És a Főkapitány elvtárs? Csak nem a nyomozást kívánja felújítani? Mi azt a sajnálatos dolgot már el is felejtettük. Hasonló érvágást még kibírunk. A bűnösöknek pedig bőven van ideje, hogy gondolkozzanak.

- Dehogya akarok én nyomozni, de nem is tartozik hozzám. Csak a kis rokonomat kísértem el ide. Mindig vidékre vágyott, nem szereti a várost; és ismerem ezt a helyet; csodálatos, ezért gondoltam arra, hogy itt jól fogja magát érezni. Máskülönben kitűnő munkaerő. Bizonyos, hogy meg lesznek elégedve a munkájával... Azt a bizonyos nyomozást már régen lezárta a vidéki kapitányság; a nyomozás adatai tökéletesek voltak, mi sem csinálhattuk volna jobban.

Talán körültekinthetnek az elvtársak; ezek a falak, az ajtó és az ablak, egy nagybank sem kívánhat magának tökéletesebb páncéltermet.

- Mondhatom, hogy biztonságos hely. De mi ez itt?

- Ez a régi, tágas kandalló, ahol valaha vastag fatörzsekkel fűtöttek, most használaton kívül, csak, mint műemléket őriztük meg, mert központi fűtésünk van.

A nyomozók alaposan megvizsgálták ezt is, de a füstnyílás alig egy téglátágasabb, így azon át sem lehet ide behatolni...

- És ez a hatalmas szekrény? Talán irattárnak használják?

- Nem, az irattár új szárnyban kapott helyet. Ebben a volt tulajdonos, a grófi család könyvtárosának, irattárának megmaradt darabjait őrizzük. Zsúfolva van könyvekkel, iratokkal. Felbecsülhetetlen értékű régiségek, kézzel írott kódexek, okmányok, sőt, még egy Corvina is van ezek között. Az a szándékunk, hogy mindezt átadjuk a köznek; a Nemzeti Múzeum, és az Országos Levéltár sokat nyer majd vele. Meg is mutatom!

Egy nagy kulcsot vett elő a zsebéből, és kizárta azzal a rajta lévő nagy lakatot. Valóban az volt benne. Sokáig nézegették annak tartalmát, Dini inkább mást figyelt, de nem talált semmi különösebbet. A lakatot tartó horog nyele mélyen benyúlt a szekrénybe, ahol egy nagy anyacsavar rögzített. Azt kívülről semmi módon eltávolítani nem lehet.

A szemle végén újra gondosan bezárta az ajtót, és aztán Lia felé fordult.

- Kedves elvtársnő! Itt van a két kulcs; az egyik önnél lesz, a másik a főkönyvelő elvtársnál; csak úgy nyitható, ha mindkét kulcs egyszerre van a zárban. Jelen pillanatban nincs semmi a pénztárban; csak annyit vehetnek ki belőle, amennyit maguk tesznek bele. Különben nem szokott nagyobb összeg lenni benne, mert naponta történik a befolyt összeg befizetése a csekkszámmlánkra; legalább a bérfizetések idején van jelentősebb pénzüsszeg benne.

Főkönyvelő elvtárs, vegye ezt a másikat, csak együtt lehet nyitni, de zárni is.

- Én a magam részéről inkább szerettem volna egy férfit társként; az elvtársnő csak ezt ne vegye bizalmatlanságnak, de azért egy férfi, mégis csak más, mint egy nő; ebből a szempontból konzervatív vagyok.

- Megnyugtathatom az elvtársat, hogy itt mindig pontosan annyi pénz lesz, mint amennyit az elvtárs a könyveiben kimutat; ha jól tud összeadni, az összeg egyezni fog. Szerintem egy nő is ér annyit, mint egy férfi!

- No, no, csak össze ne vesszenek, - szólt az osztályvezető.

- Ne vedd nagyon szívedre, Lia, a társad szavait. Hallotta, hogy egy nő nemrég nagy csalódást okozott neki.

Azóta egy kissé nőgyűlölő. Inkább arról igyekezzél meggyőzni, hogy más típusú nők is vannak, mint az, akire haragszik.

Itt alkalmuk lesz összeszokni, mivel ők a legközelebbi munkatársak; sőt, nem baj, ha egy kissé bizalmatlanok; jobban ügyelnek egymásra, hogy munkájukba hiba be ne csússzon. - fejezte be az igazgató.

- A kartársnő szobája itt van közvetlen a pénztár mellett, szép, tágas, jól berendezett szoba, és gyönyörű onnan a kilátás. Az elvtárs szobája ugyanolyan, a folyosóval szemben, a családtalan mérnöké mellett van. Gondolom, hogy jól fogják magukat érezni. Mindkét szobában van házi-telefon, akármikor beszélhetnek egymással...

- Nem hiszem, hogy hivatalos időn kívül beszélhatalónk akadna, - mondta mogorván Dini.

Az valóban jó, hogy a lakása a munkahelyem közelében van. A szép kilátásnak pedig még jobban örülök.

- Azt el kell ismernünk, hogy a gazdaság gavallérosan gondoskodik a beosztottjairól; itt nem lehet rossz dolgunk.

- Sőt, a fizetésesen felül, az ellátásért sem kell fizetniük, sőt, ha leszólnak a konyhába telefonon, akkor a szobájukban is étkezhetnek, nem kötelező a földszinti ebédlőbe se lefáradni. Szeretnénk, ha alkalmazottjaink állandónak tekintenék itteni helyüket.

- Azonban ideje, hogy induljunk; nekem még ma egy értekezleten kell elnökölnöm.

- Nekem is, legalább rövid időre, be kell néznem a kapitányságra. Ha nincs főnök, könnyebben veszik a dolgot a beosztottak.

+++X+++

A vendégek távoztak, a két új alkalmazott a szobájába tért, hogy kicsomagoljanak, berendezkedjenek. A szobával valóban megelégedettek lehettek; mind a fekvése, mind a berendezése kifogástalan volt.

Dini mikor cigarettáért nyúlt a zsebébe, meglepetésére egy cédulát húzott ki onnan. Azonnal tudta, megékeztett társától az első üzenet; csak egy mondat volt:

- Ami sok, az sok; így lebecsülni a nőket. Megállj, ezért fizetek.

A közös étterembe mentek vacsorázni. Itt megismerkedtek a fiatal, családtalan mérnökkel.

Négyen laktak velük egy emeleten. Azokon kívül csak a fiatal gép- és gyorsíró nő étkezett lent, ő elkülönülve, az asztal alsó végén foglalt helyet. A régiiek örömmel üdvözölték az új munkatársakat, és vidáman fogták körül az új szép kolléganőt. Lián látszott, hogy örül a társaságnak. A négy fiatal fiú egymással versengett, hogy ki tud közülük szebbet mondani neki, ki tudja jobban nevetésre bírni, ami nem is volt sikertelen, mert a vele egykorú fiatalok igyekezete határozottan tetszett neki.

Dini mogorván szemlélte, mintha jogában lenne ezért megsértődni; rossz néven vette, hogy más szabadon udvarolhat, akkor, mikor ő azt nem teheti. Csak azért is az asztal végén szomorkodó kislány mellé ült, akit a fiatalság a búskomorsága miatt került. Dinivel is csak úgy, félvállról beszélt, de lassan feloldódott, és utána meghittén, suttogva beszélgettek.

Vacsora után mindnyájan kimentek a szép parkba, az előbbi elosztás szerint. Három fiatal mérnök hamar eltávozott, valószínűleg valami görbe este rendezése céljából. Liával csak egy szőke, fiatal fiú maradt, aki jó szórakoztatónak bizonyult, mert majdnem állandóan hangzott Lia vidám nevetése. Diniék csak csendesen beszélgettek. A két pár azért mindig olyan távolságban haladt, hogy egymást jól láthatták. A kis barna menyasszony lassan bizalmas lett Dinihez, mintha érezte volna, hogy majd esetleg segítene az ő bajukon. Elmondott olyanokat is, amit Vince a börtönlátogatás idején nem említett.

Elmondta, hogy évekkal ezelőtt már, mint menyasszony és vőlegény kerültek ide. Örültek a jó állásnak, a szép fizetésnek, mely gondtalan életet biztosított volna nekik. Annak is örültek, hogy ilyen szép helyen lakhatnak; szóval itt minden boldogságot ígért. Egy pár hétig nem is történt semmilyen gyanús dolog. Egyszer, azzal jött haza, hogy a kézi-pénzárából hiányzik ezer forint, azaz a posta egy köteg ötezrest azzal küldött vissza, hogy az csak kilencvennyolc darab. Mindent összekutatott, számolt, de a hiány okát nem tudta felderíteni. Csak arra gondolhatott, hogy valakinek túlfizetett, esetleg összeragadt néhány bankjegy. Sajátjával pótolta a hiányt, de arra gondolva, hogy valakinek kulcsa lehet a két ajtózárhoz; saját költségén még egy biztonsági zárt is felszerelt arra. Aztán a hiány gyakran megismétlődött. Lassan kifogyott a Vince megtakarított tőkéje, aztán az övé is.

Utána következett be a végzetük. Munkabér-fizetési nap következett, amikor a több-ezer munkásnak a bére volt a kasszában, ráadásul egy Tsz megvásárolta a baromfitelep, és a sertéshizlalda terveit, és késő délután készpénzzel fizetett, amit csak másnap lehetett már a postán befizetni. Ezért volt a pénztárban nagy összeg. Másnap reggel nyoma sem volt a pénznek.

A könyvelő azt vallotta, hogy záráskor ő látta a pénztárban a pénzösszegeket, de azt nem tudta, hogy milyen összeg lehet ott, már nyitáskor üres volt a pénz helye. Sehol, semmi nyom, még egy karcolás sem, az újlennyomat is, egyedül csak az övé. Természetesen a gyanú rögtön rá irányult, különösen akkor, mikor a szobájában hatvanezer forint készpénzt, és letépett záró-szalagokat találtak, amiről nem tudott felvilágosítást adni.

Napokig vallatták, még aludni sem hagyták, hogy hová tette a többi pénzt. Ez természetesen sikertelen maradt, mert ő jól tudta, hogy Vincének egy fillérje se volt otthon. Hogy tagad, azt súlyosbító körülménynek tartották. Hogy mi lesz velük tíz év alatt, el sem tudja képzelni. Dini vigasztalgatta őt, de nem árulta el, hogy ő éppen azért van itt, hogy valami módon segítsen rajtuk. Egyvalami tisztán állt előtte, az, hogy kizárólag csak kulccsal lehetett a pénzhez jutni, de nemcsak a pénzszekevény kulcsai, hanem az ajtó károm kulcsának is a birtokában kell lenni. A parkból csak késő este tértek a szobájukba.

Lia reggel a kézi-táskájában egy kis cédulát talált:

- „Ki az a fiatal csenevész fickó, akivel olyan jól mulattál?”
- Lia elnevette magát. Kezd a fiúcska gondolkozni. Elhatározta, hogy hasonló módon felel.
- „Egy nagyon kedves fiúcska volt a partnerem. A neve Kékesy Lőrinc, foglalkozására nézve gépészmérnök; kitűnő koponya; mint férfi, kellemes szórakoztató partnernek ígérkezik. Legalább nem fogom unni magam. Viszont én is megkérdezhetném, hogy ki volt az a rendkívül csinos, fekete macska, akivel olyan elmerülten szuttogtál?”

Ezzel megindult egy naponta ismétlődő különös levélváltás. Nappal az előírt közömbös magatartást kellett mímelni, csak, mint Fazekas elvtárs, és Emilia elvtársnő lehettek; bizalmas beszédet szigorúan kerülték; esténként ismétlődtek a séták a parkban, rendesen ugyanabban a csoportosításban. Ez igen nagy hatással volt a cédulák hangjára. A következő napi már így hangzott:

- „A fekete macska Vince menyasszonya, így rád nem jelent veszedelmet. Különben is én csak nyomozok.”

- „Itt is hasonló a helyzet, de unalmas egész nap a méltóságos Emilia nevet hallgatni; legalább este jól esik, ha valaki Kicsi Liának szólít; remekül ért a szórakoztatáshoz. Különösen én is csak nyomozok.”

- „Nem szükséges mulattatás ürügyén olyan közel simulni egymáshoz... Én már sejtek valamit. Te is?”

- „Nem tudok semmi simulásról... a félhomályból nekem úgy tetszett, mintha az a fekete egybeolvadt volna veled.”

A kis menyasszony panaszkodás közben elsírta magát, Dini magához vonva simogatta, vigasztalta; Lia éles szemét ez nem kerülhette el. Másnap a cédula már komolyabbakat is tartalmazott.

- „Az OTP egy köteget visszaküldött, kettő darab hiányzott belőle. A főnök bejár, udvarolni próbál... Lőrincéktől valami érdekes dolgot tudtam meg; biztos vagyok benne, hogy téged érdekel.”

- „Hiányod nem lehet; kapsz tőlem egy nyugtát pótlásul. Főnökkel szemben tárgyilagos, közömbös hidegség... Beszélnem kell veled. De csak a szobában lehet. Este tíz után senki sem láthat meg; hagyd nyitva az ajtót!”

- „Nyitva lesz! Ha nem viseled magad jól, kikaparom a szemed.”

Este a szokott séta után minden elcsendesedett. Az emeleten csak ketten maradtak; a fiatalok, - mint szokták, - egy kis kiruccanást csináltak, most a Lia mulattatója is velük tartott. Dini tízkor besurrant Lia szobájába, aki már várta. Csak az ablakon beszűrődő félhomályban láthatták egymást:

- Ül oda! - Én ide ülök.

- Más közelebb is lehet hozzád?

- Ne kezd az öt év előtti! Ugyanazt én is mondhattam volna, azt hiszed, hogy nem láttam, hogy a kebledre borult?

- De hiszen én írtam, megmagyaráztam...

- Hagyjuk a mentegetőzést... Nem tartozunk egymásnak felelősséggel. Tudomásul vettem, hogy neked tetszik, te is vedd tudomásul, hogy nekem pedig ez... Nem mindegy? Neked jogod van, ugyanaz nekem is... Nincs igazam?

- Elismerem jogaidat, azt választhatod, akit akarsz, de nekem is jogom van arra, a ki mulattatódnak elvegyem a kedvét attól a sok nevetgéléstől... Vedd tudomásul, hogy nem sokáig bírom...

Lia mosolygott, örült annak, amit hallott. Ő már öt évvel ezelőtt is gondolt arra, hogy ez a mokány fiú tetszik neki, és egyáltalában nem közömbös számára. Akkor félbe maradt az ügy, de fokozottabban feltámadt, mikor a bácsikájánál újra összehozta őket a sors. Érzéseit addig fokozott érdeklődésnek tartotta, de most tudja, hogy több annál, ez bizony már szerelem.

A küldetésük ugyan egyelőre gátat jelent, de azt is tapasztalja, hogy inkább a sikert biztosítja. Már tudta, hogy itt a komoly férfi le fogja győzni. Ezért hívja sétára minden este a kis mérnököt; ez már első este megmondta neki, hogy menyasszonya van; egy kissé hasonlít Liára, ezért is van olyan szívesen vele esténként, mert különben ő is a társaival szokott szórakozni. Pár hét múlva, már esküvő lesz, örül, hogy egy jó barátnője lesz itt. Erről Dininek sejtelve sincs, ami jó alkalom arra, hogy vele ugrassa, egy kissé féltékeny tégye.

- Kedves főnököm, tehát csak, mint munkatársak vagyunk itt. Add elő, hogy mi tette szükségessé ezt a szokatlan randevút? Nem gondoltál arra, hogy esetleg a jó híremet kockáztatod ezzel? Nem tudom, hogy a kis mérnök mit szólna, ha megtudná?

- Igazad van. Hagyjuk ezt! De ne hidd azt, hogy féltékeny vagyok! Megette a fene, ha valakit féltetni kell... Engem csak a feladatunk érdekel. Azt írtad, hogy nyomoztál, és érdekes dolgot tudtál meg. Mi az?

- A kis mérnök a mezőgazdasági gépgyár vezetője; ez a valóságban az óvári gyárnak a kihelyezett részlete; kizárólag mezőgazdasági, kertészeti kisgépeket gyárt. A közkedvelt gyártmányaik innen kerülnek szerte az országba. Valamennyinek a tervezője az általad annyira lebecsült kis mérnök. Ő tervezi, itt el is készítteti. Különösen a répatermelést megkönnyítő kisgépe volt híres, valamint az, mellyel a paradicsomot, paprikát lehet betakarítani. Kevesebb kézimunkára van szükség. Elpanaszolta nekem, hogy mindegyik hasznos, de a találmányát nem tudja kihasználni, mert ugyanaz, ugyanabban az időben, külföldön is megjelenik. Kétségtelen, hogy az ő találmánya, csak másforma burokból; meggyőződött, hogy a belső szerkezet, és elrendezés teljesen az ő terve alapján készülhetett.

Mondhatom, ez teljesen lehetetlen, hogy két ember egymástól távol, ugyanabban az időben, ugyanazt gondolja.

Most is van egy nagyobb-szabású találmánya, mellyel a mezőgazdasági zöldségtermelés gépesítését lehet megoldani. Terveit nem lopták el, mégis arra gyanakszik, hogy valaki hozzáférhetett, és lemásolta. Habár az nem oldható meg rövid idő alatt. Most félti az újabb tervét; általában az asztalán hagyja, de olyan jeleket csinál, hogy észrevenné, ha valaki hozzányúlna.

Bocsáss meg, Liácska! Én azt gondoltam, hogy téged kizárólag csak a szórakozás érdekel; és kisül, hogy remek nyomozó vagy. Az, mint most elmondtál, nagyon sokat jelent; tisztázza az igazi okot. Hogy komolyan gondolom ezt, amit mondtam, engedd meg, hogy annak jeléül megcsókoljam a kezed.

- Jó, nem bánom! Legyen szent a béke! De nehogy tovább merészkedj!

- Most hallgasd meg, hogy én mennyire jutottam. Határozottan megállapítottam, hogy a lopásokat két különböző személy hajtotta végre. A kisebb összegeket mindig a házipénztárból, és feltehetőleg nappal tűntették el; gondolom, hogy ebédidő alatt. Ennek a kulcsa, ha van, csak a bejárat ajtóhoz lehet. Ez valószínűleg egy szegény ördög, aki azt hiszi, hogy ahol ilyen nagy összegek fordulnak meg naponta, ott néhány-száz forint hiányát észre se veszik. Ő ezt olyan fizetés-kiegészítésnek tekinti.

Feltevésem szerint, a másik csak egy világhírre szert tett nemzetközi szélhámos lehet, akit Európa minden rendőrsége régóta keres, aki csak nagyban dolgozik. A pénztárkészlet ellopása neki csak olyan borralalófélet jelenthet. Amit te közöltél, az már jelentős, mert új géptervekért nemes valutákban milliókat lehet kapni.

- Amit elmondtam, az még kevés. Amit te közöltél, pedig csak feltevés.

- Valójában az, de jó kiindulási pont; nem kell apró tolvajcscák után kutatnom; a hálót mindjárt a nagy hal számára szövögethetem...

- Mire gondolsz?

- Tudod, hogy ez egy ősrégi kastély... Sokat olvashattál arról, hogy a régi nagyurak kastélyaikat úgy építették, hogy abból, amikor akarnak, titokban is kijussanak. Itt méternél is vastagabbak a falak; itt is lehetnek hasonló kijárók, vagy egyik szobából a másikba bejárók; a régi főúr is szerette néha a komornát gyanútlanul megközelíteni. Felfedezhetetlen légyottokra csináltak lehetőséget...

- Gyanús, hogy te ilyenekre is gondolsz. Nem azért menyasszony a kis fekete, hogy be legyen kötve a mások szeme?

- Szóval, te engem gyanúsítasz, pedig közöltem, hogy az a Vince menyasszonya, és hozzá hűséges. Nekem egyébként is, másféle típus tetszik. Nem tudom, miért gondolja, de bízok abban, hogy én a bajukon segíteni tudok. Eddig is sok értékes adatot tudtam meg tőle...

- Jó, tehát kvittek vagyunk!

- Nem mesélte neked a mérnök, hogy milyen a szobája?

- Olyan, mint a többié, csak az ő szobájában is van egy olyan nagy szekrény, amilyen a pénztárszobában...

- Mi az? Te láttad? - Ott jártál?

- Gyalázatos vagy. Nem elég, hogy téged itt a szobámban éjjel fogadlak, hanem még azzal is meggyanúsítasz, hogy legénylakásokra járok! Nem jártam ott, csak ő mondta.

- Lia! Ne haragudj! Újból bocsánatot kérek. Sőt, azt is elismerem, hogy bolond vagyok. Talán megérted, hogy miért? Abban is régi könyvek vannak?

- Nincs benne semmi különös; ruhásszekrénynek használja.

- A szomszéd szobában ki lakik?

- Senki... Az egy lomtár!

Dini felugrott, és körültáncolta a szobát. Lia csodálkozva figyelte.

- Ne jöjj közelebb, Lia, mert már biztos, hogy megfelelkezem magamról, megszegem az ígéretemet... Attól félek, hogy ezekért összecsókkollak!

- Nem ajánlom, hogy megpróbáld! De, hogy értetted ezt?

- Csak, ha saját jó szántadból, adsz egy puszit. Különben várnod kell.

- Azt pedig nem kapsz tőlem!

- Most csak annyit kérek, hogy holnap a kis mérnökkel sétálj hosszabban...

- Mi az betörő akarsz lenni?

- Eltaláltad! Úgy van, mert ott biztosan, de esetleg más helyen is, ahol úgy gondolom, szintén hasonló szekrény lehet...

- Nem gondolod, hogy már ideje, hogy távozz, mert a fiatalok hazatérhetnek, azt mégsem szeretném, ha itt látnának téged.

Alig távozott el Dini, Lia diadalmasan felkacagott, és félhangosan mondta:

- Dinikém, úgy látszik, győzelemmel fejezi be a nyomozást, de én már biztosan győztem. A makacs fiúcska minden mondata azt árulja el, hogy szerelmes belém; sőt, látszik, hogy az a szerelem nem is új keletű, a jelen helyzet csak fokozta azt. De most nem leszek hajlandó évekre leválni tőle. Mikor te majd leleplezed a bűnöst, ugyanakkor én is dülőre viszem a mi ügyünket.

+++**XI**++

Másnap megjelent az igazgató a pénztár-helyiségében. Egy ideig fel-alá sétált, majd megállt Lia háta mögött, s onnan figyelte a munkáját. Aztán kérdezősködött, hogy érzi magát itt? Meg van-e elégedve mindennel? Van-e valamilyen kívánsága? Lia ezekre csak röviden felel, rá se nézett a főnökére, végezte a dolgát. Munkája mindig bőségesen volt. Utána parancsoló hangon felszólította:

- Vegyen elő papírt, és írja, amit diktálok:

- Sajnálom, Igazgató elvtárs, nem tehetem, mert nekem ma a szokottnál is több a gondom, nem érek rá. Egyébként sem ismerem a gyorsírást, de a gépírást sem, azt én nem tanultam. Amit a számológépen lehet rögzíteni, azt bármikor szívesen...

- Hogy lehet az, hogy nem ismeri a gyors- és gépírást, hiszen azt mindenütt tanítják?

- Azt csak azok tanulják, akiknek arra szükségük lesz... Én nem tanultam.

- Különben, itt a pénztár körül még semmi szokatlan sem történt?

- Eddig semmit sem vetem észre...

- Érdekes. Az elődei mindig panaszkodtak, hogy minden héten kisebb hiányuk mutatkozik; sokan ezért is hagyták itt az állásukat.

- Ugyan kérem, ez nem is lehet igaz. A kézi-pénztárt mindig átnézem, rovincsolom. Éjjelre abban egy fillér sem marad. Abból nappal sem tűnhet el egy fillér sem, mert mikor ebédelni megyek is, mind a három kulccsal bezárom.

- Az ORP-nél mondták, hogy hiányos köteget kaptak innen... De a küldöncük előtt itt újraolvastam, és kiderült, hogy tévedtek, csak két bankjegy kissé összetapadt és azt egynek számolták.

- Nekem egy néhány számla, nyugta gyanúsnak tűnik.

- Az nem rám tartozik. Én minden szabályszerűen kiállított, és felszerelt számlára, nyugtára fizetek. Hogy jó-e, vagy nem, azért az igazgatóság, vagy a könyvelés lehet felelős.

- Nem gondolja, hogy barátságosabban is beszélhetne velem?

- Nem értem, hogy mire gondol?

- Bejöttem most is ide, és ahelyett, hogy a munkát megszakítaná, tovább dolgozik, és csak kurtán felelget nekem.

- Sok a dolgom, és azt elvégezni, sőt, jól elvégezni kötelességem. Nem hagyhatom félbe mások kedvéért sem, mert akkor nem leszek kész. Szabadidőnkben pedig még nem is találkoztunk. Minden este órákig sétálok a parkban.

- Figyeltem. Talán én is csatlakoztam volna, de mindig ott vannak azok a fiatalok...

- Arról én nem tehetek, ha csatlakoznak, nem küldhetem el őket.

- Találkozhatnánk a maga szobájában, vagy akár az én lakáson is.

- Az lehetetlen... Én a szobámban senkit nem fogadok; nőtlen ember lakására pedig nem megyek. Az csak pletykára adna alkalmat.

- Pedig olyan szép terveim vannak magával kapcsolatban... Gyönyörű villám van a dalmát tengerparton; előre örültem, hogy mikor a fizetési szabadságát kiveszi, néhány mesés hetet tölthetünk ott együtt. Módom van rá, hogy magát gondtalanná, gazdaggá tegyem.

- Nem egészen értem... Hogyan és milyen minőségben gondolná?

- Az nem kétséges, ahogy a férfiak és nők szoktak együtt lenni. Igaz, hogy én önhöz aránylag öreg vagyok, de fiatalabbnak érzem magam, mint amennyinek látszom. A hiányt pótolja az, hogy gondtalanná tehetem az életét.

- Én a formákra is adok. Férfi és nő különféle címeken lehet együtt. Lehet a felesége, menyasszonya, de kedvese, szeretője is...

- Elavult gondolkodás. De látom, hogy önmagától is rájön, hogy én hogyan gondolom... Gondolkozzon ezen, majd aztán megkérdezem, hogy döntött. Mindenesetre, itt magának ajándékozom ezt a kis csecsebecsét, nézze meg jól! Külföldi nemes valutában is milliókat ér. Ez bizonyítja szándékom komolyságát, hogy én magát Európa legirigyebb asszonyának akarom tenni.

- Azt én nem fogadhatom el!

- De én mégis itt hagyom. Holnap megkérdezem, hogy mit határozott; ha a 'nem' lesz a válasz, még mindig visszaadhatja. Ha 'igen' - úgy biztosítom, hogy ennek sok társa van...

Azzal az asztalon hagyta az ékszer, és távozott.

Lia a kezébe vette; valóban csodálatos darab volt, olyan, amelyet még képzelni sem tudott. Azonnal egy cédulácskát írt:

- „Tízkor az ajtóm nem lesz bezárva.”

+++XII+++

Este tíz után Dini megint besurrant a Lia szobájába. Lia szóról-szóra beszámolt a történetekről, aztán sokáig tanácskoztak a teendőkről. Végül abban egyeztek meg, hogy Lia olyan ingadozó módon fog viselkedni, mint aki szeretné is elfogadni az ajánlatot, de fél is az esetleges következményektől.

Dini bejelentette neki, hogy most indul felderítő útra. Hallotta, mikor a fiatalok egy nagyobb kiruccanás tervét beszéltek meg, tudta, hogy csak reggel-felé térnek haza. Ez azt jelenti, hogy nyugodtan dolgozhat.

Egyenesen a kis mérnök ajtajához sietett; nem nagy nehézséget jelentett neki a felnyitása. A felvillantott lámpája fényénél azonnal látta, hogy a szekrény teljesen olyan, mint a másik. Be sem volt zárva, felnyitás után látta, hogy abban néhány ruhán kívül semmi más nincs. Belépett a szekrénybe, s becsukta maga után az ajtót, hogy fény ne szűrhesse ki onnan.

Megállapította, hogy annak a hátsó fala vastag tölgyfaborítás. Azon kezdetben semmi gyanúsat nem fedezett fel. Végül rájött, hogy a tetőnél jól leplezett sarokvasak vannak; tehát valamilyen módon nyitható, azaz felbillenthető. Alul is vasalást fedezett fel.

Végre, a padló felett tenyérnyi magasságban egy ceruza-vastagságának megfelelő lyukat talált.

Egy tintaceruza állandóan a zsebében volt. Belehelyezte a nyílásba, nyomkodta, mozgatta és végre, egy erősebb nyomással engedett. És a hátsó fal emberszélességű része megmozdult. Rájött a nyitás módjára.

Itt eleget tudott. Elhagyta a szobát, és a mellette lévő lomtárhoz sietett. Itt csak nehezebben tudott a zárral boldogulni, pedig azok nyitásához nagy gyakorlattal rendelkezett.

Ahogy belépett, látta, hogy annak még ablaka sincs; ezért nyugodtan felnyitotta a lámpáját, és megkezdte a vizsgálódást. Első, amit megállapított, az volt, hogy itt évek óta nem takarítottak, mert a padlót a por vastagon bevonta. A porban világosan láthatók voltak egy pár házicipő nyomai, melyek a falnak, a kívánt részéhez vezettek; egyenesen odasiethetett. A padlótól tenyérnyire itt is megtalálta a lyukat. Belehelyezve a ceruzáját, megnyomta, és azonnal mozdult a falrész. Felnyomta, és egy ott talált karóval, - mely bizonyára erre a célra volt odahelyezve - feltámasztotta. A fal belsejére láthatott.

Bemászott, körülnézett, belépett innen is a szobába. Valóban, mint Lia említette, a mérnök rajzai ott voltak szétrakva az asztalon. Nem nyúlt azokhoz, hogy ne keltsen gyanút. Mindent pontosan bezárt, és a saját szobájába ment. Legelső dolga az volt, hogy a következő napi céduláját megírja:

- „Ne haragudj, ha a következő alkalommal mégis összecsókkollak. Mindent úgy találtam, ahogy gondoltam. Közeledik a siker!”

Másnap értesült, hogy az igazgató váratlanul néhány napra elutazott. Ennek nagyon megörült, mert így zavartalanul végrehajthatja a tervének második részét. Könnyen, akár nappal is bejuthat az igazgató szobájába.

Eszrevétlenül felsurrant az emeletre, ahol az igazgató lakásán kívül más nem lakott. A felnyitás nem sok gondot okozott. Mikor belépett, csalódottan nézett körül; az a legmodernebb bútorokkal volt berendezve. A szekrénnel átelleni falnál az egész oldalt sok polccal ellátott szekrényfal foglalta el. Legtöbb polc díszes kiállítású házi könyvtár céljára szolgált, másikon a televízió, közelében a rádió volt elhelyezve.

A középen lévő egy részt kétfelé nyíló, széles ajtószárny takart? Ez a kívánt helynek felelt meg. Ennek a zárját csak hosszas kísérletezés után tudta kinyitni. Amikor feltárta, látta, hogy az teljesen üres. A hátsó falát itt is a vastag tölgyfa-burkolat képezte. A nyitást itt nem kellett sokáig keresnie, hamar rátalált; a ceruzanyomás itt is célra vezetett, de ott állt előtte a sok könyv.

Ezt ki- és berakni hosszú időbe telt. Más lehet a megoldás. Tanácstalanul toporgott ide-oda, és a véletlen vezette rá a megoldásra.

Mikor a padló egy bizonyos helyére lépett, érezte, hogy az enged a nyomásnak; teljes súllyal nehezedett rá, és a könyvespolc a könyvekkel együtt elfordult. Kezébe kapta a szekrény alján heverő csavarkulcsot, és a lakat-tartó rögzítéshez lépett, majd lecsavarta. Aztán óvatosan benyomta a belső ajtót. Beleselkedett. Lia egyedül volt a szobában; asztalnál ült, és elmerülten számolt.

- „Szervusz, kicsikém! Siess ide, hagy csókoljalak meg!”

Lia elbámolt, nem tudta, hogy honnan jön a hang.

- Drágám! - az egyik Corvina beszél...

Lia odasietett. Az ajtó csak annyira volt kinyitva, hogy azon bedughatta a fejét.

- Ha most engem nem csókolsz meg, akkor a kis mérnöknek vége, mert akkor biztos, hogy őt szereted.

- Adok egy picikét, hogy megvédjem őt a bántalmazástól. Nem mintha félténém, de sajnálnám a kicsi menyasszonyát; halálra sírná magát utána. Nem kell féltékenykedned, ő is vőlegény. Egyébként új valamit tudtam meg.

- Jó, este besurranok, akkor elmeséled. Sok beszélőnivalónk lesz. Adj még egy pici előleget! Hogy én milyen buta voltam eddig, milyen sokat mulasztottam... a fene gondolta, hogy ez milyen jó!

- Jól van, kapsz, mert ez eljegyzési csók. Kénytelen vagyok lekötni téged, különben megint évekre eltűnsz. Itt van, most már a vőlegényem vagy...

- Ezen a téren a miénk a világrekord, mert ilyen formában sem történt még eljegyzés...

Utána Dini becsukta az ajtót, mindent úgy szerelt fel, ahogy találta. Füttyöreszve távozott a szobájába.

+++XIII+++

Este, pontos időben belépett Dini Lia szobájába, de még csak szóhoz sem juthatott, mert a lány azonnal a nyakába ugrott, és olyan igazi eljegyzési csókot adott, amilyenről eddig még csak nem is álmodott, olyan volt, mintha már hetek óta gyakorolták volna.

- Nos, betyár! Emlékszel ott a Maros-völgyben a kis mackóra? Mikor menekülni akart előlünk a fára, de visszahúztuk. Most én kaptalak el, s megnyugtatlak, hogy többé nem szabadulhatsz; nem engedek tizenöt, és ötévi szüneteket!

Ha menekülni akarnál, akkor is visszahúzlak, s ha esetleg nem tudnál ellenállni a csitrik bokájának megfigyelése tekintetében, még a szemedet is bekötöm. Tudd meg, hogy mindig szerelmes voltam. Most már elhiheted, hogy csak téged szeretlek. Hohó, nem beszélhetsz! Látod, egy csókkal is meg tudtam akadályozni... Már, mint kisgyerek szerettelek. Öt évvel ezelőtt, mikor Vincével versenyztetek, akkor is szerettelek. Őszintén szólva, nagyon tetszett, hogy az a két komoly fiatalember, majd' megette egymást, miattam. Tudod, a csóknál is édesebb volt azt látni, hogyan féltékenykedtek egymásra.

Igaz, a sors kegyetlenül megbüntetett, ezért a játéért, mert elvesztettelek, csak öt év múlva láttalak újra! Most már több eszem van; úgy nyakon csíptelek, hogy innen többé nem szabadulsz... Arról is gondoskodom, hogy ne is kívánj szabadulni. De még tartozol arról beszámolni, hogy miért nem kerestél teljes öt esztendeig?

- Végre, hogy én is szóhoz jutok! Mondhatom, hogy szép jövőnek nézek elébe. Nem így gondoltam, hogy ilyen folyékonyan tudsz beszélni... Neked bevallom, hogy kerestelek, sőt, hogy nagyon kerestelek, de nem találtam rád. Most már némileg értem, hogy miért; arra nem gondoltam, hogy légvonalban talán csak száz méter távolságban vagy; én mindig a távol felé figyeltem. Ez az egy nyomozásom maradt eddig sikertelen...

- Gondolhatod, hogy borzasztóan dühös voltam rád, hogy nem kerestél, de a mentegetőződésedet most kivételesen elfogadom, és az ellenem vétetteket megbocsátom. Elégtétel, hogy a híres nyomozót legyőztem.

Ne felejtse el a bácsikámnak megköszönni, hogy ő akaratlanul összehozott bennünket, habár nem merném állítani, hogy az teljesen akaratlanul történt, mert jól ismerem őt is; nagy ravasz. De az a lényeg, hogy most együtt vagyunk. Itt azt, a kis komédiát a kis mérnökkel szándékosan csináltam, hogy megbüntesselek azért, mert mindig lebecsülte a nőket.

Mondhatom, hogy nagyobb sikerrel, mint reméltem... Én már az első nap tudtam, hogy az boldog vőlegény, direkt megkértem, hogy legyen segítségemre abban, hogy ugrathassalak, ami a vártól is jobban sikerült.

- Mikor láttam, hogy már pukkadsz, egy kicsit közelebb simultam kis feketéhez. Juj, de jó élvezet volt ez nekem...

Egyszer azonban majdnem elveszítettem a fejem, amikor az a fekete macska odasimult a melledre, gondolhatod, hogy ezt még számon fogom kérni. Várj, ne beszélj. Kárpótlást még adok egy olyan finomat, mint az előbbi volt.

- Ilyen kárpótlásért nem bánom, ha máskor is negyedórát nem engeded, hogy sóhoz jussak. Ezt föltétlenül gyakran gyakorold!

Most azt ajánlom, hogy ülünk le, és beszélgessünk, tervezgessünk, - nos, nem arról, ahogy azt te gondolod, hanem a feladatunkról. Úgy érzem, hogy napok múlva meg lesz oldva. Akkor aztán csak a mi dolgunk marad. Úgy érzem, hogy már minden szál a kezemben van. Először is: az apró lopásokat az öreg szakács kövei el; ennek semmi köze a nagy sikkasztáshoz.

- Miről gondolod?

- Ő már a régi gazdánál is szakács volt, tehát mindent jól ismerhet, még egy ilyen öreg ház rejtett titkait is. Nagy családja van, sok kiadása, ő egy kis fizetés-kiegészítésre gondolt úgy, hogy az állását se veszítse el. Azt hitte, hogy ilyen helyen, ahol naponta milliók forognak, az a néhány-százás hiányt észre sem veszik. Már az első nap után gondoltam rá, csak azt nem tudtam, hogyan jut be oda nappal, mert az apró hiányok mindig a kézi-pénzárból tűntek el, és ez, csak nappal történhetett. Csak ebéd idején talált olyan időt, amikor a pénztárban senki sincs. Ez erősített meg abban, hogy csak az öreg lehet a tettes. Megfigyelhetted, hogy ebéd közben gyakran benéztem valami ürüggyel a konyhába. Aztán egyszer az öreg keze és homloka kormos volt, mikor a konyhába visszajött. Megvolt a megoldás, a kandallón át jár be.

- Hiszen ezt te gyakran megvizsgáltad. Felülről szűk, alul vaslap és rostély, meg sem mozdítható...

- Úgy van. Alulról, a raktárból is megfigyeltem, sőt, még nem tudtam felfedezni, hogyan lehet onnan feljutni, de ez nem is fontos. Nekünk a nagy halra kell vigyázni; csak folytassa az öreg az apró lopásait. Így tiszta a helyzet, mert megvizsgáltam a kis mérnök szekrényét, és az eljegyzési csókunk a bizonyosság arra, hogy a másikat is. Azzal tehát tisztában vagyunk, hogy ki, de még azt kell megoldani, hogyan!

- Mondhatom, hogy remek munkát végeztél; így nem csodálkozom, hogy te vagy a leghíresebb nyomozó.

- Csak a második, mert tévedsz, hogy a leghíresebb én vagyok, én csak te utánad következem, mert minden siker a te érdemed. Emlékezz vissza, milyen dühös voltál, amikor meggyanúsítottalak, hogy te legénylakásra jársz légyottra... Akkor jöttem rá, hogy mi téves nyomon indultunk el; mi egy sikkasztót kerestünk, egy apró tolvajt, pedig itt nagyobb dologról van szó. A sikkasztott összeg annak csak az apró kiadásai fedezésére szolgált...

- Vagyis a főnökünket gyanúsítod?

- Bizonyosság a géptervek ellopása, mert azok aztán nem aprópénzt érnek, azokért nemes valutákban, milliókat szoktak fizetni. Itt egy nemzetközi szélhámosról van szó, aki megszimatolt valahogy azt, hogy a te kis mérnököd egy zseni, aki sok fontos találmánnyal fogja meglepni a világot; ezt valahogy neki kell kiaknázni.

Ezért vállalta a spanyol nemzeti hős egy elhanyagolt állami gazdaság igazgatói állását. Ott legelőször is egy gépgyárat hozott létre, s annak vezetőjeül a mi mérnökünket alkalmazta. Jól fizette, kényelméről gondoskodott. Csak azt nem értem még, hogy honnan tudta azt, hogy bármikor felkeresheti, - gyanút nem keltve a szobáját, ahol dolgozik.

De ez is lényegtelen. Ott, rendszeresen figyelte. Terveit nem ellopta, hanem csak lefényképezte, ugyanúgy a jegyzeteit is. Ez a magyarázata, hogy annak a találmányai külföldön egy időben, sőt, néha hamarabb megjelenhettek.

- Nekem mondta, hogy legújabb terve csak most készült el, mely a zöldségtermesztést fogja forradalmasítani...

- Tudom, láttam az asztalán, de nem nyúltam hozzá.

- Miért? - Így ezt is ellophatja...

- Tudom, és éppen azt akarom, hogy el is lopja. Tudod, nekünk, nyomozóknak az is szükséges, hogy bizonyítani is tudjuk, mert csak úgy tud itélni a bíróság.

- Szóval az én új udvarlóm egy híres nemzetközi szélhámos? Felajánlotta, illetve adta nekem azt a felbecsülhetetlen értékű ékszer...

- Mutattad, de én abban kételkedek; eredetinek látszik, de én úgy gondolom, hogy tökéletes utánpótlás annak, amit a londoni múzeumból évekkel ezelőtt elloptak; máig sem derült ki, hogyan.

- Várj, beszámolok. Tegnap mondtad, hogy alkudozzak vele úgy, mintha fontolgatnám a tanácsát.

Ma kora reggel felkeresett a válaszáért. Én, a tanácsnak megfelelően közöltem, hogy hajlandó vagyok azt elfogadni, de csak, mint a felesége... Közölte velem, hogy az nem lehetséges, mert már van törvényes felesége, de attól nem tud elválni, mert évek óta nem tudja, hogy hol tartózkodik. Mégis, nyugodtan menjek vele, mert mihelyt teheti, el fog válni, de addig is mindenütt úgy fogok szerepelni, mint a felesége. Aggódnom nem kell, mert az ő valódi neve olyan, amelyet még meggyanúsítani sem mer a rendőrség. Hosszas unszolására megígértem, hogy követni fogom a Dalmát tengerpartra, de magyarázza meg, hogyan juthatok oda, nehogy gyanút keltsék itt.

Közölte a tervét. Hétfőn délben keljek fel az ebédőtől. Az épület előtt fog állni az ő két autója; üljek be a fehér színűbe. Abban ő előre elhelyezi egy bőröndben az érékeit. Induljak azonnal Fehérvár felé. Ő nem sokkal utánam jön a másik kocsival. Legkésőbb a bisztrónál utolér. Átadta az egész Európára szóló útlevelemet; abban az én fényképemet láttam, de valami hosszú spanyol grófnő nevére szólt. Onnan aztán együtt megyünk.

Kérdésemre, hogy miért nem indulunk egyszerre, azt mondta, hogy az gyanút keltene, mert sok vendég lesz ebéden, s a házigazdának kötelezettségei vannak. Ő valamivel később tűnik el azzal az ürüggyel, hogy a bányánál szerencsétlenség történt, és ott neki a mentést kell irányítani. Most már a te dolgod, hogy a továbbiakról döntsél!

- Úgy - különben nem szemtelenkedett?

- Próbált, de arra hivatkoztam, hogy ránk nyithatnak, de legyen türelemmel, mert ott a Dalmát tengerparton majd ráérünk az enyelgésre...

- Most már minden világos előttem. Látod, hogy jó volt, hogy a kis feketével én is játszottam, mert attól tudhattam meg mindent, ami az eddigieket kiegészíti. Ugyanis ő közölte velem, hogy a napokban egy felszólítást diktált neki, hogy azt tíz példányban gépelje le. Ez tíz felszólítás volt tíz vezetőihez, hogy a baromfitelep és a sertéshizlalda terveit hétfőn délelőtt kilenckor átvehetik, de - mivel a következő nap fizetési nap, - kéri, hogy a vételárat készpénzben hozzák. Ez azt jelenti, hogy hétfőn délben, a pénztárban többmillió összeg lesz; amit ebéd alatt gyanútlanul el lehet emelni.

- És engem ezért indít útnak Fehérvár felé... Azért, hogy ott a rendőrség letartóztathasson, mint sikkasztót, aki meglógott a délelőtti befolyt hatalmas összeggel. Ráadásul még az ő autóját is elloptad.

- Jó, hogy ezt elárultad, mert így megyek semerre.

- Dehogynem! Sőt, útnak indulsz, mintha teljesen megbíznál benne. Valószínűleg, már út közben találkozol a bácsikáddal, aki ide siet, hogy a sikkasztót személyesen tartóztassa le. Ő téged szabályosan elfog téged, mint aki menekülni akar, sőt, ide erre a szép karokra még bilincset is csatol, hogy hitelesnek látszon az egész.

- Még arra is képes vagy, hogy megbilincseltesd?

- Igen, biztosítva leszek, hogy nem tudsz odaütni, ha valami rosszban sántikálok.

- Rendben, még ezt is türelemmel fogom viselni, mert azután én rakok rád bilincseket, amittől nem tudsz olyan könnyen megszabadulni!

- Még egyet nem értek. Ha olyan ravasz, hogy az egész Európa rendőrsége nem tudott még kifogni rajta; mi lesz, ha ő egy kissé másképpen rendezi a dolgot, mint ahogy te elképzeled?

- Látnod, én erre már régebben én is gondoltam. Abban az esetben nem sok haszna lesz, mert a kötegekben csak az első, és az utolsó lesz pénz, a többi csak hasonló nagyságúra kiszabott tiszta papír. Már szépen össze is van csomagolva, szépen átkötve a szokásos papírszalaggal, lepecsételve; már csak a te aláírásod hiányzik, hogy hitelesnek látszon, én, mint második, már alá is írtam. Tehát amikor fizetnek, te mindig kicseréled a kötegeket. A befolyt összeget majd a párnád alá rejtjük; délben az ő jelenlétében rakjuk be a páncélszekrénybe az én előkészített kötegeimet.

- Nos, biztos, hogy nagy ravasz vagy... Kétszeresen kell ügyeljek arra, hogy többé elő ne fordulhasson az, hogy holmi fekete angyalka még keserűségében se simulhasson hozzád.

- Még mindig nem tudtad azt elfelejteni? Pedig jól megmagyaráztam.

- Én értem, de túrni, nem túrók, mert szerintem még keserűség esetén is édes lehet az ilyen simulás...

- Értem. Te legalább annyira féltékeny voltál, mint én. Szóval biztos, hogy szerelmesek vagyunk egymásba!

De most ez az oldal rendben van, azonban hétfőig várnunk kell a folytatásra.

Elhiheted, hogy boldog leszek, amikor személyesen csatolhatom le ezekről a kezekről a bilincseket, miket ugyanakkor egy kis karikával bilincselek örökre magamhoz. Majd meglátod, hogy abban a karikában öt évvel korábbi évszám lett bevésve, azaz, már akkor rabságra szántalak.

- Jól van, te gonosz, azonban most fejezzük be a tanácskozást, mert hazaérkeznek a mulatozók, még rövid időre sem szeretném, ha gyanúba keverednék. Hétfőn mire ügyeljek?

- Jönnek a TSZ megbízottak. Átveszed a pénzt. Mindjárt csomagolod, s mikor nem látják, azonnal kicseréled azzal, amit én előre elkészítettem. Biztos, hogy bejön a főnök, hogy megfigyelje, mikor a pénztárban elhelyezzük, és bezárjuk. Akkor gyanútlanul lemegyünk az ebédlőbe. Mikor megkapod tőle a megbeszélte jelt, kisietsz, és beülsz a fehér kocsi, és a legnagyobb gyorsaságra kapcsolva útnak indulsz. A többi, az én dolgom.

- Álmos vagyok. Tűnj el! Most még a vőlegény sem maradhat tovább. Lehet, hogy nemsokára nem kell ilyenkor búcsút venni.

++XIV++

Hétfőn minden úgy indult, ahogy azt Dini megmondta. Egymás után jöttek a TSZ-ek megbízottai, átvették a terveket, és valóban mindnyájan készpénzzel fizettek. Már négyen is elvégezték a dolgukat, s mivel az ebédre is hivatalosak voltak, elindultak a gazdaságot addig bejárni. Kilenc óra után egy külföldi rendszámú autó állt meg a bejárat előtt, abból három úr szállt ki. Az igazgató Dinit bízta meg, hogy fogadják a többi TSZ-megbízottat, és adják át az ellenérték ellenében az előkészített terveket. Neki a külföldiekkel van tárgyalni-valója. Azokat az irodájába vezette. Kevéssel ebéd előtt, jöttek ki onnan, autójukba ültek, és elhajtottak. Az igazgató a pénztárba ment és ott is maradt addig, míg a pénzt el nem helyezték a pánccsaszékben. Utána lesiettek az ebédlőbe, ahol a TSZ-megbízottak vitatkoztak a látottakról.

Az igazgató egy pillanat alatt eltűnt közülük, de mikorra körülülték az asztalt, újra megjelent köztük. A leves kanalizása közben Lia megkapta a várt jelet, felkelt, és elindult kifelé. Az igazgató az ajtónál odasúgta neki:

- Egy nagy bőrönd van a kocsijában. Nagy értékek vannak abban, s hogy mennyire bízom magában, mutatja, hogy mégis magára merem bízni. Menjen úgy, ahogy megbeszéltük...

Lia kiment, beült az autóba, és útnak indult. Kevéssel azután a hivatalsegéd lépett be az étterembe, és valamit súgott az igazgatónak, aki felállt, és megdöbbszent arcát vágva fordult a társaság felé:

- Borzasztó hírt kaptam. A bányánál robbanás történt. Emberéletek forognak veszélyben. Oda kell sietnem. Kérem a főkönyvelő elvtársat, hogy maradjon itt a vendégeimmel. Ne zavartassák magukat, lehet, hogy nemsokára visszajöhetnek.

Kisietet az étteremből, és a lakása felé indult. Dini utána sietett, és mikor belépett az ajtón, és amikor az belépett, az autóhoz szaladt, és ott valamit igazgatott. Aztán sietett a pénztárterem ajtajához. Ott hallgatózott.

Lia a kulcsokat közben átadta neki, így bármikor bejuthatott oda. Dini hallgatózott, de eleinte semmi sem szűrődött ki. Aztán hallotta, mintha ide-oda járkálna valaki... Fiókok kihúzása, belökése volt kivehető, nem értette, hogy mit keresett, hiszen a pénztárban van, előtte helyezték el ott a pénzeket.

Aztán egy kiáltás hallatszott: - Hogy került maga ide? Most rajtacsíptem...

Aztán nemsokára egy jajkiáltás, és minden elcsendesül.

Sietve igyekezett bejutni, de telt az idő, míg a három zárat felnyithatta. Belépett, és meglepve állt meg egy pillanatra: az öreg szakács feküdt ott, és már alig hallhatóan nyögte:

- Leütött... Meggyilkolt...

A könyvszekrény ajtaja már be volt téve; próbálta kinyitni, még nem volt elrekeszelve. Rohant lefelé az udvarra.

Az udvaron, az igazgató autója mellett már ott állt a fővárosi rendőrség kocsija. Abból a főkapitány szállt ki két polgári ruhás férfi kíséretében.

Ugyancsak az igazgatósági irodák főbejáratán az igazgató rohant ki egyenesen a kocsijához sietett, és beugrott abba. Indítani akart, de nem sikerült.

- Hová siet, igazgató elvtárs?- fordult hozzá a főkapitány.

- Örülök, hogy ilyen gyorsan jöttek, a pénztárosom megszökött a ma befolyt nagy összeggel; az Önök hivatása, hogy visszahozzák. De most sietnem kell.

A bányából telefonáltak, hogy nagy szerencsétlenség történt; intézkednem kell, de az átkozott éppen most kötött ki. Kérem, adják kölcsön a kocsijukat, azonnal visszajövök... Emberéletekről van szó.

- A sofőröm szakértő, pillanatok alatt kijavítja...

- Ugyanis időt akart nyerni, mert ez nem egyezett az előre megbeszéltekkel; ugyanis az igazgató semmit sem hozott a kezében a kocsihoz, így nem lesznek meg a remélt bűnjelek. Annyi pénzt ugyanis nem lehet kis helyen elrejteni. Ebben a pillanatban rohant ki az ajtón Dini, egyenesen a motorháznál babrálókhoz ugrott, és gyorsan elkapta az igazgató mindkét kezét.

- Kiss! Tegye rá gyorsan a karperecet!

Az igazgató elbámult, nézte a szokatlan ékszerszert a karján.

- Mit csinált maga hülye könyvelő? Kicsoda maga?

Dini szó nélkül felhajtotta a kabátja hajtókáját, és közben nyomatékos hangon mondta:

- Ratkovics Szaniszló, nemzetközileg körözött szélhámos, ezenel letartóztatom!

- Micsoda? Én hívtam a rendőrséget, hogy tartóztassák le a sikkasztó pénztárosomat, s akkor ez itt engem akar letartóztatni, miközben egy bolond nevet emleget... Milyen címen akar letartóztatni?

- Több címet is említhetnék; egyelőre csak betöréses lopást említek, az összeg nagysága meglehetősen nagy, így érthető a bilincs.

- De a pénz a pénztárosnő lópta, sikkasztotta el, fel is hívtam a rendőrséget, megadtam az irányt is, hogy merre menekült az én autóm is eltulajdonítva. Azt fogják el, annál megtalálhatják a pénzt, hiánytalanul...

- Lehet... Amint látom, a rendőrségünk jelen esetben gyors volt, mert íme, ott hozzák... Akkor kanyarodott be a fehér autó a fasorból, egy-egy egyenruhás rendőr vezette. A kocsiból a megbilincselte lány szállt ki. A rendőr nagy bőrdöngőt emelt le.

- Tisztelettel jelentem, a parancsnak engedelmeskedtem. A nő szó nélkül megadta magát. A bőrdöngő valóban bankjegy csomagokkal van tele...

- Ugy-e, mondtam... Vegyék le rólam ezt a karperecet...

- Maga azt mondta, hogy ebben nem pénz, hanem nagy értékű ékszerek vannak, melyeket mind nekem ad, és a Dalmát tengerparti villában együtt leszünk...

- Jelentem, hogy elkoboztuk az útlevelét is; hitelesnek látszik, valami hosszúnevű spanyol grófnő...

- Rendben van, helyesen járt el Kocsis őrmester!

- Nekem ezt az útlevelet az igazgató adta...

- Ne higgyenek neki! Az ilyen szélhámos nők igyekeznek másokat belekeverni...

- Jól van, Ratkovics Szaniszló, ez a vád tisztázva van, azért, mint bűnsegédi bűnrészes, csak pár évet kapna, de szeretném, ha szépszerével átadná azt a sokmillió svájci frankra szóló csekket is, melyet délelőtt kapott külföldről; az igaz, hogy ezért már több év jár...

- Micsoda csekkekről mesél maga, könyvelő?

- Kiss! Maga szakértő, vegye elő!

A megszólított detektív valóban pillanatok alatt elővarázsolta a kabátbélés erre a célra szolgáló zsebéből a nagy értékű csekket.

- És ehhez mit szól, Ratkovics?

- Ne sértegetessen azzal a névvel! Hasonló volt és van nekem tíz is. Az én nevem Domahidy Kázmér gróf, ennek a hitbizománynak a jogos örököse, akit ettől megfosztottak, hogy ennek a jövedelméből magamnak is akartam egy kevés kárpótlást szerezni, az pedig nem olyan megbocsájthatatlan bűn. Elismerem, hogy remek hálót szőttek körém, ami eddig az egész Európa rendőrségének nem sikerült. Most legalább az a vigasztalásom lesz, hogy ezzel a kicsikével összecsuknak, így majd valahogy kibírom azt a néhány évet, amivel megajándékoznak.

- Mondja, Szaniszló! Én már csak ezen a néven szólítom. Miért nem lógott meg a lánnyal együtt?

- Megérti, ha megnézi a lánynál talált sikkasztott pénz záró szalagjait. Azt hitte, hogy egy ilyen gyakorlattal rendelkező ember nem vesz észre ilyen turpisságot? Útnak indítottam a cinkosomat azzal a pár ezerrel... Én visszanéztem a többiért, mert nem lehetett olyan könnyű azt a tömeget elrejteni, mikor mindig volt valaki a pénztárnál. Reméltem, hogy könnyen ráakadok...

- És az miért nem sikerült? De leghelyesebb, ha a helyszínre megyünk. Kiss, vezessék utánam.

- Ne arra; a pénztárhoz erre könnyebben...

- Gondolom, hogy erre könnyebben...

Aztán az egész társaságot az igazgató lakásán át vezette a pénztár-szobába, s ott, rámutatva a földön élettelenül fekvő szakácsra, mondta:

- Ratkovics Szaniszló, letartóztatom előre megfontolt, szándékos gyilkosság címén. Hogy volt képes a család régi, hűséges cselédjét meggyilkolni?

- Ki látta? Ezt én tagadom!

- Lehet, a tagadásra joga van, de a szemtanú majd bizonyít; ugyanis a szakácsa nem halt meg, csak eszméletlen.

- Csak azt nem értem, hogy az hogy jutott be ide? Mikor a rejtett pénzt kerestem, egyszer csak ott áll a hátam mögött. Mit tehettem? - ezzel a vázával fejbe vágtam! Aztán nem kutatva tovább, menekülni próbáltam, de az átkozott autó kikötött, nem indult...

- Gondoskodtam arról, hogy ne tegye!

- Gratulálok, majd amikor legközelebb találkozunk, valószínűleg én leszek az ügyesebb, mert ne higgye, hogy sokáig a vendégük lesznek; sokallom azt az időt, amit gyilkossági kísérlet címén is adnának.

- Kiss! Kísérjék a vádlottat a fővárosba, de jól vigyázzanak rá, mert ez több ízben meg tudott lógni hasonló alkalmakkor.

- Ne féljen, őrnagy elvtárs, az én kezemből még nem szabadult ki senki.

- Tévedett, még csak százados vagyok...

- Nem én, hanem az őrnagy úr téved, mert én kinevezést a mai hivatalos lapban olvastam!

Ketten fogták közre a valóban nemzetközi szélhámost. Az tény, hogy gróf fia, aki már az apja idejében elkezdte a szélhámoskodást, és tehetségét bizonyítja, hogy nagy sikerrel. Valamennyi európai ország rendőrségének adott munkát.

Eddig még sohasem tudták rajtacsípni, amikor nyomára leltek, akkor más országban, más név alatt tűnt fel, de mindig úgy, hogy még csak gyanúsítani sem lehetett. Itt is valóság volt, amit előzőleg tudtak róla. Valóban a francia idegen-légióban szolgált addig, míg egyszer az Algírban működő hadsereg pénzkészletével megszökött, de úgy, hogy a gyanút másra terelte. Valószínűleg még most is ül, akit azért felelősségre vontak.

Aztán a hazafiak oldalán valóban harcolt, sőt, remek harci-cselekményeket vitt véghez azok oldalán.

Azt persze nem közölte, hogy az út közben talált főúri kastélyokból miket gyűjtött össze. Hazajött, mint egy szabadsághős, és itt is olyan jól gazdálkodott, hogy a gyanúnak még az árnyéka sem férhetett hozzá. Csak egy hajszálon bukkott el.

Amikor elvezették a detektívek a szélhámost, addig híre futott a történeteknek. Az ebédlőből is mind feljöttek a vendégek, hangosan vitték az eseményt. Csodálkoztak a leleményes nyomozáson, és az elért sikeren. Megszemlélték a szekrény működését, ami érthetővé tette az elkövetés módját. Még csak azt nem tudták, hogy a pénztárt hogy nyithatta, a bejutás kérdése már világos volt előttük.

Dini könnyen megmagyarázta. A szélhámos azt a hibát követte el, hogy túlságosan nyom nélkül dolgozott, mert aki lop, annak oda először be kell jutni. A pénztár felnyitása csak a második lehet, vagy kizárja, ha van hozzá kulcsa, vagy, ha másképp nem sikerül, felrobbantja.

Először azt kellett tisztáznom, hogy juthatott be. A regényekből olvastam arról, hogy az ősi kastélyokban titkos kijáratok vannak. Ezt sokig nem találtam. Csak a géptervek ellopása juttatott célhoz. Hogy az öreg szakács hogy jutott be, azt még most sem tudom, csak annyit, hogy hol. Lesz bőven időm megállapítani, hogyan működik az ősi kandalló. Az a lényeg, hogy a két elítélt pénztáros már kiszabadulhat. Valószínűleg kárpótolják őket áratlanul való elítéltetésük miatt.

- Már intézkedtem, hogy azokat bocsássák szabadon, - jelentette be a főkapitány.

- Jó, jó, Bácsikám, de itt még más rab is van. Nézd! Még mindig rajtam a bilincs...

- Valóban, erről megfeledkeztünk...

- Kedves Bátyám! Hagyd még egy kissé! - már csak addig lehetek teljesen szabad, amíg azt viseli. De ha itt ennyi tanú jelentésében megígéri, hogy ezután nem lesz olyan zsarnok, akkor kizárom a lakatot, helyére ezt a vékonyabbat teszem, - ezzel a karikagyűrűt felhúzta Lia ujjára.

- Előbb mutasd meg, hogy az öt év előtti évszám van-e benne?

Valóban az volt belevésve. Bácsikájuk mosolyogva szemléltette az eseményt. Ő már régebben sejtette, hogy kettőjük közt lehetett korábban is valami. Mivel mindkettőjükkel gyakran találkozott, elejtett szavakból rájött a valóságra, azért kitalálta, hogy ketten végezzék el ezt a különös nyomozást. A siker tehát ezen a téren is teljes. Dini szólalt meg: - Megígérted, hogy vállalod a násznagyi tisztséget...

- Hogyisne, nekem ígérte meg...

- Nehogy ezen összevesszetek, még nem vagyok házasok! Annyit most megígérek, hogy egyiknek sem leszek násznagya, arra szerzek nektek két előkelő személyt. Viszont az eljegyzést, és az esküvői lakoma költségeit teljesen magamra vállalom. Ma este az én vendégeim lesztek, sőt, ez a kis mérnök is, aki a mai naptól fogva, itt az igazgató! Magammal hoztam a kinevezését.

- Kislány, álljon meg! - kiáltott a melllette elhaladó gépírónőre, - maga is vendégem a ma esti eljegyzési lakomának.

- Nekem semmi kedvem sincs lakomázni...

- Akkor sem, ha valami Vincének nevezett férfi kéri általam, hogy vele együtt ott legyen? - Az idős agglegény nem tudta megakadályozni, hogy a szép barna kislány össze ne csókolja a kezét, miközben meghatottan rebegte:

- Köszönöm! Köszönöm, mindegyiküknek köszönöm!

- Kislányom! Egy férfinak sohase csókolj kezet! Öreglegény vagyok, de itt fönt azért még eltűröm...

Alig fejezte be a mondatot, a kislány a nyakába ugrott, és olyan pusztit kapott, hogy az idős férfi meghatottan jelentette ki:

- Aranyoskám! Ha ezt harminc évvel ezelőtt kaptam volna tőled, biztos, hogy nem maradtam volna nőtlen!

- Látod, bácsikám? Aztán csodálkozzatok rajtam, hogy féltékeny voltam, amikor a Dini nyakába borultál egyik este. Még egy öreg agglegény sem bírja ki könnyen, hát még egy olyan csélcsap, mint Dini! De most már neked is megbocsátottam; ezután mi ketten a legjobb barátok leszünk.

Este, az eljegyzési vacsora a legjobb hangulatban folyt, valamennyien boldogok voltak. Nagy nevetések közt mesélték el egymásnak a múlt történeteket. Különösen az volt a nevetető, ha Dini véletlenül a kis barnára nézett, Lia rögtön tiltakozott, vagy Vincéhez fordulva követelte, hogy hívja Dinit párbajba, mert az megbízhatatlan, megzavarja a családi boldogságát; minden eszközzel védeni kell azt, mert ő nagyon sokat látott ott a parkban...

A legnagyobb vigasság közben kopogtak az ajtón. Kiss őrmester lépett be, és katonásan jelentett:

- Főkapitány elvtárs! Jelentem, hogy a ránk bízott rab Bicske táján váratlanul leütötte a társamat, és kiugrott a kocsiból.

- Mia az? - Megszökött?

- Igen. De egyet nem tudott, hogy ebben az évben én voltam a maratoni futás győztese... Kitűnő szaladó, azt mondhatom. Legalább három kilométert szaladtunk, de nem tudtam beérni... Az volt a szerencse, hogy a hosszútávot én bírtam jobban, ott aztán beértem. Hogy a bilincsből hogy bújhatott ki, nem tudom. Másikat raktam rá. Már bocsánatot kérek, de azt szem érthető, hogy előbb egy kicsit meg-simogattam, megpuhítottam. Nagyon kifáradtam... Most már biztos helyen van, onnan ki nem szabadul... - Jól van, Kiss őrmester, azaz tévedtem: alhadnagy! Jól végezte a dolgát. Legalább bebizonyította Európa rendőrségének, hogy tőlünk még megszökni is nehezebb... Kísérjen az irodámba, hogy kiállítsam a kinevezési okmányát. A mérnök úr is jöjjön velem, ott az övét is átadom, mert a minisztérium megbízott, hogy kézbesítsem. Gondolom, hogy a két jegyespár nem fog haragudni, ha kissé hosszabban is távol maradunk.

* VÉGE *

Finta István első világháborús fényképe